

IMMACULATA

2/1999

Č.42

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1999

(Třetí rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Bůh Otec)

- Březen** - Abys Ty, která jsi vytrvala u kříže, ukázala nám spasitelnou hodnotu utrpení obětovaného s láskou.
- Duben** - Aby zmrtvýchvstalý Pán otevřel naše oči, abychom dokázali prožívat a rozjímat o velikých Božích dílech ve stvoření a v dějinách spásy.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě ne-utíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Období velkého půstu ať není pouze skrupulózním vyhýbáním se masitých pokrmů a hlučných zábav. My potřebujeme také jiný půst.

Neštěstí prvního hříchu spadlo na nás lidí, protože žena i muž se nechali vtáhnout do rozhovoru s tím, s kterým nemá smysl rozmlouvat. Kupodivu člověk i dnes rozmlouvá se zlem a uvažuje o tom, zda-li zlo je opravdu tak zlé.

Když rozmlouvám z druhým, dávám mu jakoby svůj prostor. Musím mu naslouchat, abych ho pochopil, musím se stát jakoby na chvíli tím druhým, abych rozuměl tomu, co mi chce říci. Když ten druhý je vnitřně bohatý, pak rozhovor s ním je pro mě velkým dobrodiním. Jenže ten druhý ne vždy je vnitřně bohatý, naopak může být naplněn záłudností a zlobou. Taková osoba může jen čekat na moji otevřenost, aby ji zneužila a zaútočila pod zdáním pravdy, rozumu, svobody nebo nějakého jiného, pro mě „většího“ dobra, a dosáhla pravého opaku. Úmysly člověka jde poznat podle ovoce jeho skutků. Zde je namíste maximální opatrnost. Abychom se nedali vtáhnout do osidel zla. Dábel totiž obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by mohl zhltnout.

Ježíš s pokušelem nerozmlouvá, nedává mu příliš prostoru. K odpovědím na pokušení používá slov Písma svatého. Stojí pevně na pozici poslušnosti vůli Otcově a svého poslání.

Náš půst bude o to pravdivější, oč dáme větší prostor pravdě Evangelia a rozhovoru s Bohem. Přejeme sobě navzájem, aby celé postní období nás všechny vedlo k prohloubení komunikace s Tím, který je nejvyšší Dobrý. Ve šlépějích Panny Marie žijící z rozhovoru s Bohem se budeme moci setkat se Zmrtvýchvstalým.

o. Josef

První strana obálky: Panna Maria Bolestná, obraz z minoritského kláštera

Poslední strana obálky: Zmrtvýchvstání, mal. El Greco

ZŮSTAŇTE VE MNĚ A JÁ VE VÁS

V ten večer, Pane, před svým utrpením
jsi apoštolům velký příslib dal:
že neopustíš zem a budeš s námi
do konce světa ve své Církvi dál.

Duch svatý velký div ten uskuteční,
když v srdce věrných Tvých se rozlije,
tak, jako předtím stvořil Tvoje Tělo
svou božskou mocí z Panny Marie.

A žiješ stále ve svých učednících,
v těch, kteří s touhou přijímají křest.
Apoštol píše: „Nepatříme sobě,
žije v nás Kristus, dělejte mu čest!“

V nich milován jsi byl i nenáviděn,
zrazován, souzen, před vladaři stál;
však brány pekla Církev nepřemohou
a Ty v ní kráčíš dějinami dál.

Ve Františkovi chudém zpíváš chvály,
ve Foucaldovi žiješ na poušti,
ve Vincencovi sloužíš ubožákům,
pro Tebe Jílek vrahům odpouští.

Zem posvěcuješ mdlitbami mnichů,
Tvé ruce v ruku kněží ožijí,
v nevinných duších usmiřuješ hříchy
a ve všech ctiš svou Matku Marii.

I ve mně žiješ? Nebo Tě jen tíží
v mé duši temná, getsemanská noc?
Ti, kteří jsou již s Tebou oslaveni,
Tě prosí, Pane, za mne o pomoc.

Vrhám se v náruč Tvoji svaté Matky:
U Tebe budu Tvému Synu blíž!
Vždyť v každé duši, která se Ti svěří,
Ty věrný obraz Krista vytvoříš!

(Josef J., jeden z českých kněží, umučených nacisty.)

Ze života sv. Františka z Assisi

(pokračování)

Brzy po návratu ze zajetí František velmi vážně onemocněl. Příčinou nemoci byl pravděpodobně nezdravý podzemní žalář v městě Perugia, kde spolu s jinými vojáky pobýval po celý rok. Během dlouhé nemoci, kdy byl upoután na lůžko, mnoho uvažoval o svém dosavadním životě. Rozebíral jednotlivé doby svého mládí, připomínal si, co právě nebylo zcela správné, a sám se cítil být se sebou nespokojen. Na mysl mu vstoupilo, kolik času dosud promarnil svěťáckými zábavami a radovankami, jak mnoho bolesti a zármutku způsobil svým rodičům. Právě tehdy pocítil k svému dosavadnímu životu odpor. Byl to první veliký zásah Boží milosti do jeho zaslepeného srdce. František si umínil, že se polepší. Tehdy se začal z nemoci pozvolna uzdravovat.

Jakmile se cítil zdravý, opět počal snít o světské velikosti a slávě. Rázem zapomněl na všechna dobrá předsevzetí, která učinil během své nemoci, a brzo přilnul celým svým srdcem k tomu, k čemu měl ještě tak nedávno odpor.

Nedívme se tomu, neboť František nebyl mláďencem ani neomylným ani dokonalým. Světské marnosti v tisícerych podobách, které lákají každého mladého člověka, nedaly mu tak snadno pokoj. Mluvily jaksi k jeho představitosti, tahaly jej za šat a šeptaly mu do uší, jako kdysi velikému učiteli církve sv. Augustinovi: „Jak ty se chceš s námi na věky rozloučit? Tobě se zdá nyní nedovoleným a hříšným to, co ti dříve bývalo tak milým a příjemným? Myslíš, že tě tak snadno opustíme? Ne, nám tak snadno neodoláš. Myslíš, že bez nás dlouho vydržíš? Velice se klameš. Nebude trvat dlouho a opět se s námi tak jako dříve, ano mnohem více, spřátelíš.“

Podobný boj vedl František ve své duši s marností a rozkošemi tohoto světa. V boji často ještě podlehl, ale přece jen byl více obezřetnější ke všemu, co mu svět nabízel. Vlivem svého věznění a následné nemoci, kdy zakusil mnohé strádání, se stal nyní ještě větším dobrodincem chudých a opuštěných, než tomu bylo doposud.

Jednou potkal chudého vojína, který pocházel ze šlechtického rodu. Když uviděl jeho nuzný šat, rozhodl se, že mu pomůže. Protože však neměl v té chvíli u sebe dostatek peněz, nabídl mu své šaty. Vojín na něho hleděl celý udiven. Byl přesvědčen, že František žertuje, ale po krátkém váhání svolil. František jej tedy vybídnul, aby s ním šel někde na opuštěné místo, kde by si mohli oděvy vyměnit. Když tak učinili, František nečekal, aby mu vojín poděkoval, ale spěchal domů s radostí, že mohl tomuto chudému člověku pomoci.

Bůh nenechal dlouho tento čin milosrdenství bez odměny. Ihned v noci měl František tajuplný sen. Zdalo se mu, že je veden neznámou osobou, která ho volala jeho vlastním jménem, do překrásného a prostorného paláce. Všechny komnaty a síně byly přeplněny různými válečnými zbraněmi. Bylo zde brnění pro jezdce i koně. Zbraně ležely rozloženy po zemi nebo stály opřeny o zeď, jiné zase zdobily stěny nádherných komnat. František si zbraně začal prohlížet a s úžasem zjistil, že všechny tyto meče, štíty, kopí, pavězy a ostatní výzbroj nesou na sobě znamení svatého kříže. V duchu se tázal sebe sama, komu asi tyto zbraně patří a proč jsou označeny znamením naší spásy. V té chvíli zaslechl zcela zřetelně slova: „Všechno to, co vidíš, patří tobě a tvým vojínům.“ Ihned na to všechno zmizelo a on se probudil.

Podivuhodný sen jej naplnil úžasem. Uvažoval, co tento sen měl znamenat, ale nedovedl jeho smysl uhodnout, protože jeho duch nebyl ještě zběhlý v chápání Božích tajemství. Nevěděl, že sen nesmí chápat doslovně, ale v přeneseném významu. Bůh mu chtěl naznačit, že jej volá, aby zároveň s jinými sloužil pod praporem svatého kříže a bojoval duchovními prostředky za spásu lidí.

František byl však přesvědčen, že jej Bůh povolal do vojenské služby. V tomto povolání chtěl uskutečnit vzor lidské velikosti a vznešenosti. Nescházelo mu totiž ani mladistvého nadšení a odvahy, ani vhodné příležitosti k uskutečnění svého záměru.

Středověk se vyznamenal nejen velkou horlivostí ve víře, ale i zkažeností mravů. Vynikal lidmi jak vznešeně smýšlejícími, tak i lidmi zaslepenými vášněmi. Skvěl se hrdinstvím, jež všecken pozemský majetek obětuje pro Boha, ale byl potřísněn přečetným nepřátelstvím a ukrutností, jež z posměchem šlapaly po lidských a křesťanských ideálech. Nenávist a nepřátelství rozdvajily lidi, vesnice a města. Kdo byl silnější, snažil se podmanit si vše, co bylo v jeho blízkosti. Hlavně Itálie byla jevištěm nejzarytějších bojů. Každé město bylo pevností s hradbami, příkopy a pevnými věžemi. Skoro každé vedlo válku se svými sousedy. Příčina bojů byla často nepatrná. Někdy jen strach, aby nebylo samo napadeno mocnějšími sousedy. Navíc do Itálie pronikali ze všech stran cizinci. Němci, Francouzi, Španělé vnikli do této země, aby nad nesvorným obyvatelstvem byli rozhodčími, ovšem ke svému vlastnímu prospěchu.

Církev a stát, jež kdysi svorně spolupracovaly na časném a věčném dobru národů, také změnily svou tvářnost: krvavé války mezi papežem a císařem, papežem a králi nebyly tehdy žádnou zvláštností.

Brzy po tomto tajuplném snu se František dověděl, že velmi statečný a dobrodružný rytíř assiský se chystá do boje pod vedením významného vojevůdce Waltera III. hraběte z Brienne v Champagne, jenž bojoval za obhájení práv papežského stolce a toho času přebýval v Apulii. Smrt německého císaře Jindřicha IV., jenž pojal za manželku Konstancii, jedinou dědičku králů normandských a stal se tím zároveň králem sicilským, zavdala k tomuto boji podnět. Jindřich zanechal totiž nezletilého syna Bedřicha, kterého císařova vdova svěčila v poručenství papeži Inocenci III. nehledě na odpor některých německých pánů, v jejichž čele stál Markwald. Ti ukazovali na závět zesnulého císaře, že vlastně jim přísluší mít poručenství nad nedospělým nástupcem císařského trůnu, a násilím si chtěli vybojovat svá zdánlivá práva. Tlupy německých vojáků pod vedením Markwalda a Děpolta začaly pustošit papežské državy. Papež Inocenc III. se obrátil o pomoc k Walterovi, který dosáhl již dříve velikých vítězství nad německými vojáky u Kapuy a Barletty, jež mu získala srdce všech, kterým ještě záleželo na národní cti.

Když František obdržel povolení od rodičů, vypravil se ihned k assiskému rytíři, který se chystal jet do Apulie, a prosil jej, aby ho mohl na jeho cestě doprovázet. Pak začal činit rozsáhlé přípravy k odjezdu. Koupil si krásného koně, skvostný oděv a zbroji, jakou nosili šlechtici, vystrojil svým dávným přátelům na rozloučenou velikolepou hostinu, rozloučil se se svými rodiči a přáteli a vydal se na cestu.

Na začátku cesty začal František churavět, v cestě však pokračoval, až dorazil do Spoleta, kde měli oba přenocovat. Velmi unaven a utmáčen se vrhl na lože, ale dlouho nemohl usnout. Konečně pak upadl v hluboký nepokojný spánek. Najednou ve spaní slyší, že ho někdo volá a táže se ho, kam se ubírá. Když odvětil, že do Apulie, aby tam bojoval, tu znovu uslyšel hlas: „Františku, kdo pak ti může prokázat větší dobrodiní, pán nebo služebník?“ „Ovšem že pán,“ odpověděl rychle bez rozmyšlení. „Nuže tedy,“ ozval se opět neznámý hlas, „proč pak hledáš sluhu a ne pána?“ Tehdy teprve František poznal, že to sám Bůh k němu mluví, a proto zvolal: „Pane, co chceš, abych učinil?“ „Vrať se do svého rodného města,“ zněla odpověď, „neboť onen sen, který jsem na tebe seslal, naplním na tobě, ale ve smyslu duchovním.“

Když si František uvědomil, že vůle Boží je, aby nepokračoval do

Apulie, vrátil se do Assisi. Neuvažoval o tom, proč jej tam Bůh volá, co s ním zamýšlí, kdy mu sdělí další vůli. Ochotně se zřekl vábných tužeb po vojenské slávě, aniž by se staral o to, co jeho náhlému návratu řeknou jeho přátelé a známí.

*Podle knihy
Svatý František Serafinský
(pokračování příště)*

Křesťané světlem světa

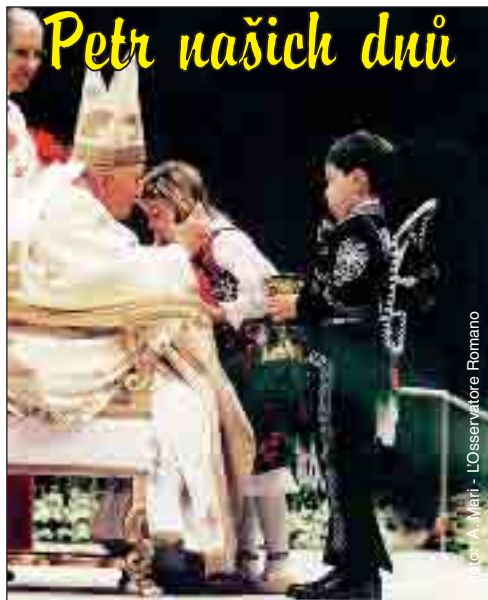
(úryvek homilie sv. Otce Jana Pavla II. na Autodráze v Mexiku 24. ledna t.r.)

Budte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte (1 Kor 1,10). Slova apoštola sv. Pavla z dnešního rána nás povzbuzují k silnému, vírou naplněnému prožívání našeho setkání, kterým je konání Eucharistie ve svatou neděli, kterážto je uctěna zmrtvýchvstáním Páně, a je prvorozeným dnem mezi všemi dny (*Dies Domini* 19). Naplňuje mne obrovská radost, že mohu zde předsedat mši svaté. Podle Božího plánu je neděle tím dnem, kdy se shromažďuje křesťanské společenství kolem stolu Božího slova a stolu Eucharistického. V průběhu tohoto setkání nás Pán volá k obnovení a prohloubení naší víry. Ano, bratři, neděle je dnem víry a naděje; dnem veselí a radostné odpovědi Kristu Spasiteli, dnem svatosti! Při tomto bratrském setkání prožíváme a uctíváme přítomnost Učitele, který slíbil: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!* (Mt 28,20). (...)

V responsoriálním žalmu jsme zpívali: *Pán je mým světlem a mou spásou* (Ž 26,1). Koho se můžeme bát, když On je s námi? Budte tedy stateční. Hleďte Pána a v Něk naleznete pokoj. Křesťané mají být světlem světa (srv. Mt 5,14), mají svítit celé společnosti svědeckvím svých skutků. Člověk, který odhodlaně kráčí cestou víry, odsouvá na bok pokušení, jež trhají církev, mystické tělo Kristovo, a nevšímá si těch, kteří se odvracejí od pravdy a hlásají rozdělení a nenávisť (srv. 2 P 2,1-2). Ať synové a dcery Mexika a celé Ameriky nehledají pravdu života v podvodných a zdánlivě novátorských ideologiích: Ježíš je opravdovou novinkou, která přesahuje lidská očekávání, a bude jí navždy (*Incarnationis mysterium*, 1).

Na této autodráze, která se dnes proměnila ve velkou svatyni, s mocí zní slova, kterými Ježíš zahájil svou veřejnou činnost: *Obratťe se, neboť se přiblížilo nebeské království* (Mt 4,17). Od samého začátku církev věrně předává tuto výzvu k obrácení, abychom všichni mohli vést život čistší podle ducha Evangelia. Výzva k obrácení se stává zvlášť naléhavá v těchto chvílích přípravy k Velkému Jubileu, kterým si budeme připomínat tajemství Vtělení Božího Syna, jež se uskutečnilo před dvěma tisíci léty. Na počátku tohoto liturgického roku jsem bulou *Incarnationis mysterium* ukazoval, jakým způsobem nám jubilejní doba dovoluje poznat jazyk výmluvných znamení, skrze které působí Boží pedagogie, aby přiměla člověka k obrácení a pokání, jež jsou počátkem a cestou k jeho obnově (č.2). Proto papež vyzývá lidi, aby obrátili své srdce ke Kristu. Je třeba, aby celá církev zahájila nové tisíciletí pomocí svým dětem očistit se od hříchu a zla; aby rozšířila své obzory svatosti a věrnosti, a tak měla účast na Kristově milosti, který nás pozval, abychom byli dětmi světla a měli podíl na věčné chvále (srv. Kol 1,12-13).

Pojďte za mnou, a udělám z vás rybaře lidí (Mt 4,19). Tato Ježíšova slova, jež jsme vy-

slechli, se opakují v průběhu všech dějin a ve všech koutech země. Po vzoru Mistra zvu všechny lidi zvláště mladé, aby šli za Kristem. Drazí mladí, jednou Ježíš povolal Šimona Petra a Ondřeje. Byli rybáři a zanechali své sítě, aby mohli jít za Ním. Určitě Ježíš volá i některé z vás, abyste šli za Ním a úplně se oddali věci Evangelia. Nebojte se přijmout to pozvání od Pána! Nedovoňte, aby vám sítě znemožnily následování Ježíše. Budte velkomyslní, nenechá-

vejte slova Mistra, který volá, bez odpovědi. Jděte za Ním, abyste se stali, jako apoštolové, rybáři lidí. Povzbuzují také otce a matky, aby byli těmi prvními, kdo pěstují ve svých dětech semínko povolání, a to především příkladem lásky ke Kristu, obětavým úsilím, odevzdáností a zodpovědností. Drazí rodičové! Vychovávejte své děti podle pravidel Evangelia, aby mohly být evangelizátory třetího tisíciletí. Církve potřebuje více evangelizátorů.

Svatý Maxmilián a Eucharistie

Na Zelený čtvrtek si znovu připomeneme ustanovení Nejsvětější svátosti, kdy Ježíš proměnil chléb a víno ve své Tělo a Krev a podával k jídlu svým učedníkům. Takto nám zanechal sebe ve způsobách chleba a vína, aby Jeho přítomnost byla pro nás jaksí hmatatelná. Smysly nedokážeme proniknout toto tajemství, ale vírou poznáváme, že je to On, tentýž Ježíš Kristus, který před dvěma tisíci roky byl zde na zemi. Víra v tuto skutečnost pramení ze slov Ježíšových, která nemohou klamat, neboť Ježíš Bohočlověk je Pravda sama. Víra v Ježíšovu přítomnost v Nejsvětější svátosti je velmi důležitá pro náš duchovní růst. A nejen pro náš duchovní růst, ale také pro duchovní růst těch, kteří jsou kolem nás. Je také nezbytná pro záchranu světa. Svátý Jan říká: „*A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra*“ (1 Jan 5, 4). Jak ale takovou víru získat? Dává ji Ježíš zdarma těm, kteří o to prosí. Předtím než začneme prosit musíme najít ke Kristu osobní vztah, vztah úcty, obdivu a lásky. Příkladem a vzorem takové vztahu k eucharistickému Kristu nám může být Svátý Maxmilián.

O. Kolbe nás učí zvláště svým životem, jak si máme vážít a uctívat Nejsvětější svátost a jak ji používat k vlastnímu posvěcení a v apoštolátu.

Svatý Maxmilián se sytil pravdou o Eucharistii jako svátosti-přítomnosti. Ve vytržení jednou zvolal: „Bůh přebývá uprostřed nás v Nejsvětější svátosti oltářní“, „Kdyby andělé dovedli zá-

vidět, mohli by závidět lidem jen jedinou věc: Nejsvětější svátost“. V roce 1929 sv. Maxmilián zveřejnil článek 'Kdo by se byl domníval', který je hymnem chval a díkůčinění oslavujícím Boha za Jeho dary zvláště za Eucharistii. Ve slovech určených Ježíši říká: „Tvé srdce se nesmířilo s tím, že bych se měl sytit pouze vzpomínkami na Tvou velkolepou lásku (zjevenou během pobytu na zemi zvláště na Kalvárii). Zůstal jsi na této nízké zemi v Nejsvětější svátosti oltářní, přicházíš ke mně a sjednocuješ se se mnou - a to velmi důvěrně, protože pod podobou pokrmu... Již nyní Tvoje Krev proudí v mých žilách, Tvá duše, vtělený Bože, proniká mou duši, posiluje ji a krmit. Jak velké jsou to zázraky! Kdo by se byl domníval?...“

Sv. Maxmilián považoval Eucharistii za zdroj přemnohých milostí, které slouží pro naše posvěcení a ovocný apoštolát. Již v roce 1917 si poznamenal během exercicií: „Pokrmem je Eucharistie. Jedno svaté přijímaní stačí k dosažení svátosti.“ V každé mši svaté vyprošoval milosti pro Rytířstvo Neposkvrněné, a také za všechny a každého zvlášť, za katolíky, za jejich obrácení a posvěcení.

Sv. Maxmilián získal víru v Nejsvětější svátost a lásku k eucharistickému Ježíši ve svém rodinném domě a umocnil ji v minoritském řádu. Tuto víru a lásku vyjádřil před kněžským svěcením slovy: „Láska k Pánu Ježíši v Eucharistii nade vše. On je pro nás vším.“ Ve své rodné farnosti ministroval každý všed-

ní den na mši sv., která začínala v 5.00 hod. ráno. Když pak byl knězem snažil se sloužit každý den mši svatou, i když to někdy vyžadovalo velkou oběť. Ke mši svaté se připravoval velmi pečlivě a pak ji sloužil zcela soustředěn proniknut tajemstvím Nejsvětější oběti.

Kněz Ferdinand Machay, který 1. února 1930 ministroval na mši, kterou sloužil sv. Maxmilián v polském kostele v Paříži, po letech uvedl: „Do dnešního dne považuji toto ministrování za exercicie bez kázání, tak jsem byl povznesen na duchu jeho zbožností a koncentrací.“

Originálním způsobem sv. Maxmilián přistupoval ke mši svaté. Během každé

mše se modlil: „Jako poděkování Nejsvětější Trojici, Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Duchu Svatému za všechny milosti, které byly doposud, jsou a v budoucnu budou dány (jako vlastnictví) Neposkvrněné a zvláště za milost Neposkvrněného Početí se vším, co jí předcházelo, co jí bylo přítomné a co následovalo po ní.“ Takto vyjadřoval

svou víru, že Neposkvrněná je Božím mistrovským dílem, veledílem tvorstva a vykoupení a také Prostřednicí všech milostí. Jak je možné nechválit Boha a neděkovat Mu ve mši svaté za Neposkvrněnou, ve které „je Bůh nesrovnatelně více oslaven než ve všech svých svatých“, a za všechny milosti, které nám skrze Ni dává a zvláště za to, že nám dala za bratra vznešeného Pána“, jak říkal sv. František! Úcta sv. Maxmiliána k Eucharistii se projevovala zvláště v adoraci eucharistického Ježíše, kterou přejal od rodičů, pokračoval v ní po celý svůj život a rozšiřoval ve svém okolí. sv. Maxmilián patří bezesporu k nejhorlivějším ctitelům Nejsvětější svátosti v dějinách Církve.

Během svého studia v Římě se přihlásil v klášteře francouzských sester k nepřetržité adoraci. Po každé přednášce navštěvoval Nejsvětější svátost a během procházky městem vstupoval do kostelů, kolem kterých procházel, aby se poklonil Ježíši Kristu ve svatostánku. V Niepokalanově přes četné povinnosti a nával práce několikrát denně navštěvoval Ježíše v kapli. Tyto návštěvy označoval jako „audienci u velkého Krále“. Jeho přítel Anzelm Kubit vypravuje: „Když jsem přijel do Niepokalanova poprvé v roce 1928, nejdříve jsem vstoupil do malé nízké kaple. Za chvíli

přišel o. Maxmilián, ale neviděl mě, protože jsem byl ukryt ve výklenku. Začal se modlit s takovou horlivostí a s takovým soustředěním, že se pohnutím chvělo celé mé tělo.“

Je vhodné připomenout rady sv. Maxmiliána, co máme dělat, když navštívíme Ježíše v Nejsvětější svátosti. „Můžeme se Ho zeptat, zdali se tu cítí dobře, zdali mu není smutno. Řekněme Mu, že Ho milujeme. Zeptejme se Ho, zdali si od nás něco přeje, co můžeme pro Něho učinit. Občas můžeme Pána Ježíše prosit o něco pro sebe a pro jiné. Můžeme s ním rozmlouvat jako s bratrem, jako s přítelem - nebo dokonce ještě lépe než s bratrem, protože mnohdy se stává, že lidé nás nechápou, ale Pán Ježíš chápe vždy a každého. Takový rozhovor se Ježíšovi líbí.“

Celý život sv. Maxmiliána byl proniknut eucharistickým duchem, jak říkal jeho přítel bp Josef Palatucci. Oplácel láskou za Lásku. Uvědomoval si, že Krále lásky můžeme uctívat jedině láskou. Říkal: „Pán Bůh, který se ukrývá pod způsobami chleba, Pán Bůh, který

se takto zmařil, zdalipak si nezaslouží, abychom mu to opláceli bezmeznou láskou? Pán Bůh nám dal sebe sama, a my i to, co mu dáváme, máme od Něho. A proto zradou lásky je láska k sobě samému“, ponechávání si něčeho pro sebe. Sv. Maxmilián odevzdával Bohu čas, síly, obětoval pro Boha všechno a na konec mu obětoval vlastní život.

Svátost kněžství ho povzbuzovala, aby se stále více připodobňoval Kristu Veleknězi. Papež Jan Pavel II. spojuje jeho osvětimskou obět s jeho kněžstvím a úctou k Eucharistii. „O. Kolbe,“ říkal papež ještě jako kardinál, „sloužil mši svatou, a proto je pravda, že žil svátostmi... Když už nemohl sloužit mši svatou ve smyslu svátostném, sloužil Nejsvětější obět až do konce, svým životem a svou smrtí. Tímto způsobem se o. Kolbe zapojil do slavné velké svátosti naší víry, kterou je Eucharistie; tato se stala pro něho skutečným jeho povoláním a jeho životem.“

Takovému vztahu vůči Eucharistii učila sv. Maxmiliána a v něm formovala svým příkladem a milostí Neposkvrněná, které se odevzdal bezmezně ve svém mládí. „Neposkvrněná,“ říkával, „zná tajemství nejtěsnějšího

spojení se Srdcem Pána Ježíše.“ „Nikdo z lidí ani andělů,“ vysvětloval svým spolubratřím v Niepokalanově, „nemiloval a nemiluje tak vše Pána Ježíše jako Matka Boží. My se nebudeme omezovat v lásce. Chceme milovat Pána Ježíše Jejím srdcem anebo spíše, aby Ona sama naším srdcem milovala Pána Ježíše. Zkrátka, aby ta láska k Pánu Bohu byla láskou Neposkvrněné.“

O. Kolbe vymezil Rytířstvu Neposkvrněné, aby svou eucharistickou a mariánskou zbožností působilo proměnu světa a proměňovalo jej v milující se rodinu po vzoru Niepokalanova „kde,“ jak říkal u příležitosti desátého výročí založení kláštera, „existuje jediná jediná rodina, jejímž otcem je Bůh, matkou Neposkvrněná, starším bratrem božský Vězeň lásky v Eucharistii a všichni ostatní nejsou soudruhy, ale milujícími se navzájem bratry a to bratry menšími“.

„Pokud svět nechce zahynout,“ píše o. Rosseti v úvodu knížky ‘Za život světa’, „měl by vejít na cestu snadnou a krásnou, dětské lásky k Neposkvrněné a k Eucharistii, která přivedla sv. Maxmiliána do věčné slávy.“

Rytíř Neposkvrněné

Modlitba kardinála Wyszyńskiego

Polský primas kardinál Stefan Wyszyński, obránce práv člověka a svobody polského národa, který byl v letech 1953-6 komunistickým režimem internován, náležel k velikým mariánským ctitelům. Je znám jeho výrok: „Všechno jsem postavil na Marii.“ K ní se obracel v nejtěžších chvílích svého života. Zachovala se jeho modlitba z internace, kterou předložil Matce Boží v noci ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek: „*V této strašné noci se mi podařilo opustit sama sebe, neboť mne zdrtilo utrpení lidí, kteří již tři generace trpí od zločinců, vraždících Krista, Jeho Církev a znameňují Radostné zvěsti Evangelia. To je má noční modlitba řadu let. Dnes byla zvláště bolestná. Obraz lidí bez svatyně, bez kněze, bez oltáře a mše svaté, obraz dětí bez Eucharistie a nauky svaté víry, obraz matek bez pomoci ve výchově, strašlivé nářky vězňů a ‘pacientů’ psychiatrických léčeben, neustávající vojenské ohrožení v tolika zemích, jimž se přichází ‘na pomoc’, aby byl vnucen zločinný společenský řád. To všechno je předmětem mého modlitebního zápasu a bolestného volání k Tobě, Paní a Matko milosrdenství. Nemohu mlčet, budu volat, jak volali Mojžíš a proroci, jak volal Syn Boží z kříže. To je mé pastýřské poslání. Pro toto jsem v Církví.*“

-bm-

Kristus skutečně vstal z mrtvých!

Nový zákon popisuje vzkříšení Ježíše Krista dvojím způsobem: jako vyznání víry, které se nachází v 1. listu Korintanům a pak v podobě vyprávění, které je obsaženo ve všech evangelích.

Sv. Pavel píše kolem roku 57: „*Chci vám připomenout, bratři, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval - vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli*“ (1 Kor 15, 1-6). Apoštol zde zdůrazňuje, že někteří bratři, kteří osobně viděli Ježíše, žili ještě v době, kdy psal svůj list.

Podle egzegetů nejstarším a zároveň nejstručnějším textem o vzkříšení Kristově, který pravděpodobně prvním křesťanům sloužil jako liturgické „vyznání víry“, jsou slova, která uslyšeli učedníci z Emauz z úst apoštolů: „*Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi*“ (Lk 24,34).

Všichni znají vyprávění evangelistů o tom, jak třetího dne našli jeho hrob prázdný a jak se Kristus ukazoval během čtyřiceti dnů svým učedníkům m.j. ve večeřadle, u Genezaretského jezera a naposledy na Olivové hoře.

Všechna první vyznání víry a evangelní zprávy svědčí pro to, že Kristovo vzkříšení bylo skutečnou událostí.

„A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, a marná je vaše víra.“
(1 Kor 15,14)

Biskup Petr Eyt z Bordaux píše, že gnostická idea, podle které vzkříšení Kristovo mohlo být jen symbolické, nekorespondující s naší skutečností, je zcela cizí jak evangelistům, tak i sv. Pavlovi. Církevní otcové nejostřejší opravovali toto chybné přesvědčení. Jednalo se totiž o základní pravdu křesťanské víry. Již sv. Pavel psal Korintanům: „*A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, a marná je vaše víra*“ (1 Kor 15,14).

Sv. Ignác z Antiochie (+ kolem 130) napsal v listu Trallickým: „*Zacpěte si uši, když vám někdo říká něco jiného než, že Ježíš Kristus z Davidova rodu, Mariin syn se skutečně narodil, jedl a pil, byl opravdu pronásledován pod Ponckým Pilátem, byl opravdu ukřižován a umřel..., a posléze opravdu byl vzkříšen. Sám Otec to způsobil, že vstal z mrtvých a způsobil, že také my vstaneme z mrtvých v Ježíši Kristu*“. Sv. Ignác byl tak hluboce přesvědčen, že Ježíš byl vzkříšen, že napsal křesťanům ve Smyrně: „*Pokud všechny tyto věci učinil Pán pouze zdánlivě, pak i já jsem zde přikován zdánlivě*“. (Tato slova napsal, když byl převážen jako vězeň do Říma; věřil tak hluboce v Kristovo vzkříšení, že pro Krista toužil být roztrhán na kusy divokými šelmami).

Neméně přesvědčivý je sv. Justin (+165), který píše: „*Kdyby se vzkříšení (Ježíše) týkalo jen duše, pak by měl po zmrtvýchvstání ukázat, že tělo leželo v hrobě a duše existovala na něm nezávisle. Avšak toto neučinil... Když chtěl přesvědčit své učedníky, kteří nevěřili, že opravdu byl vzkříšen, řekl jim, když se na něho dívali a pochybovali: ‘Proč nevěříte, pohledte, to jsem já.’ A dovolil, aby se Ho dotýkali, a ukázal jim rány na rukou po hřebech, a když uvěřili, že to je skutečně On, pozvali Ho, aby s nimi jedl...*“ Podobně psal sv. Irenej (+200)

V současné době znova ožívají gnostické bludy také pokud jde o vzkříšení Kristovo. Na to upozorňoval v roce 1970 papež Pavel VI. během projevu k účastníkům sympozia, jehož

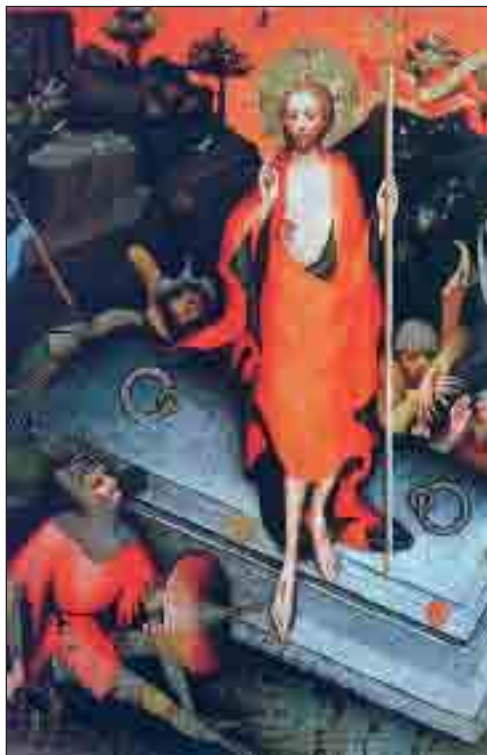
předmětem bylo Kristovo vzkříšení. Říkal, že gnoze, která ožívá v různých podobách, se snaží omezit tajemství Kristova vzkříšení pouze na rozsah lidského chápání a směřuje nepozorovaně k vyloučení všech bohatství a úplného významu toho, co je především faktem: vzkříšení Kristova. Konečné důsledky této gnostické tendence vedou až k popření historické hodnoty inspirovaného svědectví, a to věřícími, kteří o sobě prohlašují, že jsou křesťané, anebo jak se to děje v poslední době k vysvětlování fyzického vzkříšení Kristova způsobem čistě mytickým, duchovním nebo pouze morálním.

„My však - zdůrazňoval Pavel VI. - hlásáme Vzkříšení s mocí, bez obav, protože dnes, tak jako včera, svědectví ‘Jedenácti a jejich druhů’ je schopno pomoci milosti Ducha Svatého roz-nítit pravou víru: ‘Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi’ (Lk 24,34)“ V určitém okamžiku, jak uvedl účastník setkání o. Ignác de la Potterie, papež přestal číst a spontanic-ky řekl, že to, jak se uskutečnilo Vzkříšení, je tajemstvím, ale zůstává skutečnost, „empiri-ká, postřehnutelná skutečnost velikonočního zjevení“. A dodal: „Pokud neudržíme víru v tuto empirickou, viditelnou skutečnost, pak promě-níme křesťanství na gnozi.“

Dále Pavel VI. citoval Romana Guardiniho a uvedl: „Vzkříšený Kristus je zcela jiný než Kristus předvelikonoční anebo jiní lidé... Není již omezen hranicemi časoprostoru. Pohybuje se s novou svobodou, neznámou na zemi ale zároveň, jak to je pevně potvrzeno, je to Ježíš Kristus s tělem a kostmi, takový, jaký žil onehdy se svými a ne přízrak... Pán je proměněn. Žije jinak než předtím. Jeho současná existence je pro nás nepochopitelná. A přece je to tělesná existence, obsahuje celého Ježíše, a dokonce skrze Jeho rány, celý život, který prožil, celý osud, jenž byl Jeho údělem, Jeho utrpení a smrt.“ Není to pouze slavné prožívání Jeho já, ale nový život, zcela lidský. „Vzkříšení rozvíjí zárodek, který stále v sobě nesl.“

Svatý otec Jan Pavel II. ve své katechezi tý-kaající se Kristova vzkříšení (25. 1. 1989) na základě prvního listu Korintánům 15, 3-8, uvedl: „Pavlův text vyvrací domněnky podpo-rující snahy vysvětlovat různými způsoby Kristovo vzkříšení bez ohledu na fyzický řád a neuznávat jej za historickou skutečnost.“ A 22.4. 1992 řekl poutníkům: „Kristovo vzkří-šení dává křesťanství jemu vlastní klima ra-dosti. Mohutné radosti, takové, kterou zakou-šely ženy a učedníci v přítomnosti znovu živého Mistra. Je to radost trvalá, protože vzk-říšený Kristus nemůže již zemřít a ovoce Jeho vzkříšení se budou stále ukazovat. Radost dne vzkříšení byla dána Církvi jako nevyčer-patelný zdroj radosti, která se bude stupňovat až do skonání světa a stále více uspokojovat lidská srdce.“

Podle France Catholique a 30 Giorni
zpracoval J.D.

Mistr tréboňského oltáře: Zmrtvýchvstání, před r. 1380. Foto: Josef Prošek

Nevšední povídání o snoubenci Panny Marie

„Třikrát mně tam vlezl sv. Josef“

Jaký máte vztah k Panně Marii, sv. Josefovi a ostatním světcům? To vlastně nevím. Víím sice, že k nim máme mít vztah osobní, živý. Já jsem však do nedávna nic takového neprožíval. Ale abych byl konkrétní. Když mi ministrant při mši svaté držel misál či přímluvy, třikrát v poslední době mně tam „vlezl“ svatý Josef. Dvakrát to bylo zásluhou ministranta, který otevřel misál tak „šikovně“, že tam byly texty ze svátku sv. Josefa, a jednou se to povedlo i mně. Když jsme přišli po mši svaté do sakristie, řekl jsem jáhnovi, že to bylo v poslední době už potřetí, a on poznamenal: „To není běžné, to určitě něco znamená.“ Zamyslel jsem se, ale nic jsem neříkal. No dobrá, uvidíme.

Zanedlouho se objevila u bočního oltáře Panny Marie socha sv. Josefa. Ptal jsem se paní kostelnice, zda neví, kdo by v tom mohl mít prsty. Víte, když mi někdo běhá po kostele se sochami bez mého vědomí, tak... Jednou mi tak vyměnili sochu Panny Marie za jinou. Já jsem vzal Panny Marie - jednu po druhé pěkně přes rameno - a vrátil jsem je na původní místa. Nyní jsem lidem řekl: „Uvažujte, kdo tam sv. Josefa dal. Jistě měl v tom počínání nějaký záměr. Proč tam asi je?“ Nechal jsem jim týden na rozmyšlenou. Objevily se domněnky, které jsem vůbec neočekával. V té době se mi však přiznala kostelnice: „Já jsem měla strach, že mi to nedovolíte, a tak jsem se Vás, otče, neptala. Víte, tento světec měl na starost zabezpečení Svaté rodiny. Tak jsem chtěla, abychom mu svěřili také naši farnost.“ Pomyslel jsem si: to není špatný nápad, tomu už něco předcházelo a dále to pokračuje. Tak jsem tu myšlen-

ku vzal za svou. Při nedělních mších svatých jsem přidával přímluvu k sv. Josefovi, aby se přimlouval za všechny materiální, finanční a hospodářské záležitosti naší farnosti. A při májových pobožnostech, kde u oltáře Panny Marie byla postavena také světcova socha, jsem také přidával prosebnou modlitbu ke sv. Josefovi.

Asi dva nebo tři měsíce předtím jsem mluvil se svým přítelem o finančních problémech naší farnosti, ale pak jsem na to už docela zapomněl. Ve věži kostela se objevila díra, kostel je podmáčený od základů. Na to bychom mohli žádat nějaký finanční příspěvek od okresního úřadu, neboť objekt je kulturní památkou. Na pořízení topení ale žádný státní příspěvek nedostaneme, i když v zimě máme v kostele i několik čárek pod bodem mrazu a promrzlá okna. Já však nemám šanci vybrat od našich věřících tak velký finanční obnos. Víte, opravdu jsem vzal tu prosebnou modlitbu k Božímu muži za svou a v srdci jsem mu to vše vroucně odevzdával. A tu přišel za mnou můj přítel a povídá: „Víš, vedl jsem obchodní jednání se svým zahraničním klientem a ten ocenil, že už delší dobu dobře spolupracujeme, a nabídl mi, že mi pošle nějakou finanční částku, jen co mu pošlu číslo určitého devizového konta.“

A tak zanedlouho mi přišlo na účet pět tisíc amerických dolarů...

Svatý Josefe, díky! Oroduj za nás.

ThMgr. P. Jan Wojnar, Třinec - Vendryně

„Co dnes Církev nejvíce potřebuje? Nedivte se naší odpovědi, nemyslete si, že je naivní, nebo přímo pověřivá anebo neskutečná: To, co Církev nejvíce potřebuje, je ochrana před zlem,

V téže době navštěvoval kurz filozofie, jenž vedl jeden kněz, který opustil duchovní stav. Bartolo pod vlivem ducha antiklerikalizmu pěstl přistupovat ke svátostem a nemodlil se.

Maria jej osvobodila od d'ábla

keré nazýváme démonem. Ve skutečnosti ďábel není vynálezem středověku, ale živou zkaženou bytostí, která šíří zkaženost... Ten, kdo nechce přiznat, že taková bytost existuje, se vzdaluje od učení Bible a Církve.“ Tato slova pronesl papež Pavel VI. 15. listopadu 1972.

Křesťané vědí, že satan existuje, ale také, že je možné mařit jeho působení. Ve světě pravd víry je možno rozeznat, co je dobro a zlo. V Kristově vítězství skrze kříž a zmrtnýchstání je obsaženo rozhodující vítězství nad satanem. Je skutečností, že satan je stále ještě mocný na zemi, ale, jak řekl sv. Cesarius, „vítězí pouze nad těmi, kteří jsou lhostejní a nedbalí, kteří se nebojí Boha. Neboť satan je jako pes na řetězu, který může kousnout jedině toho, kdo se k němu neopatrně přibližuje...“ Boží milost dává člověku podíl na Kristově vítězství a sílu k vítězství nad démony. Abychom byli o tom více přesvědčeni, papež Jan Pavel II. blahověčil dne 26. října roku 1980 Bartola Longa, „člověka Přesvaté Panny Marie“, který byl po mnoho měsíců satanovým otrokem.

V roce 1841 se narodilo v Brindisi v Itálii dítě, které dostalo jméno Bartoloměj, ve zkratce Bartolo. Jeho příjmení bylo Longo. Velmi brzy se projevil jako chlapec inteligentní, zbožný a kypící životem. Sám o sobě prohlásil: „Byl jsem šprýmařem, živým, odvážným, trochu vtípalkem.“ Do šestnáctého roku života byl vychováván v řeholní škole. Ve škole byl mnohokrát potrestán kvůli svým žertíkům. Výjimečně po prvním svatém přijímání setrval kolem půldruhé hodiny zcela bez pohybu v tiché děkonné modlitbě. Protože měl mimořádnou paměť začal v šestnácti letech studovat práva na universitě v Neapoli. Studia skončil s velmi dobrým prospěchem.

Stále ho trápila otázka, zdali Kristus byl Bohem anebo ne. Se svými problémy se svěřil jednomu příteli, který mu řekl: „Pojď se mnou. Zavedu tě na místo, kde všechny tvé pochybnosti vymizí.“ 29. května 1864 byl zasvěcen do tajemství magnetizmu a spiritizmu. Pomocí pohybujících se stolů dostává odpovědi a věšty jasnovidců. Bartolo se ptá 'ducha': „Je Kristus Bůh?“ „Ano,“ odpovídá médium. „Je desatero pravdivé?“ „Ano, s výjimkou šestého.“ „Které ze dvou náboženství je pravé: katolické nebo protestantské?“ „Obě jsou falešná,“ říká 'duch' přesvědčivě.

Bartolo je na cestě ke ztrátě víry. Místo, aby naslouchal hlasu pravdy, který pochází od Krista a Církve, dovolil, aby ho oklamal démon. Démon, který dovede smíchat pravdu se lží, aby mohl svádět duše a vést je ke hříchu. Zamítnutí šestého přikázání vede mládence k různým úchyilkám, a pochybnost o pravosti katolické víry k náboženské lhostejnosti. Zcela ovládnut magií, Bartolo sám předpovídá budoucnost, stává se prvotřídním médiem a dokonce „spiritistickým knězem“.

Také v naší době mnohé ezoterické a okultistické skupiny, které vznikly dávno ale i nedávno (teozofie, New Age apod.) prohlašují, že otevírají bránu k poznávání tajemství a získávání mimořádných duchovních schopností. Působí to zmátek v hlavách zvláště mladých lidí a vede k postojům, které jsou velmi škodlivé pro křesťanský život. Místo hledání Boha a přistupování ke svátostem přijímá člověk vlivem této činnosti myšlení a způsob života, které jsou zcela v rozporu s vírou.

Katechismus katolické církve říká: „Je třeba odmítat všechny způsoby věštění: zývání satana nebo zlých duchů, vyvolávání mrtvých nebo jiné praktiky, o nichž se neprávem soudí,

že odhalují budoucnost. Uchylovat se o radu k horoskopům, k astrologii, k hádání z ruky, k výkladu předtuch a věštek, k jevům jasnovidectví, ptát se médií, v tom všem se skrývá vůle mít vládu nad časem, nad dějinami a konečně nad lidmi a zároveň touha naklonit si skryté mocnosti. Je to v příkrém rozporu se ctí a úctou spojenou s láskyplnou bázní, jakou dlužíme pouze Bohu“ (č. 2116).

Příklad Bartola Longa je výmluvný. Vysílen dlouhými posty, které na něm požadoval démon, a různými halucinacemi, ztrácí rychle zdraví. Sám pak o tom napsal: „Zlý duch, jenž mě ovlivňoval, chtěl ovládnout mou duši, která byla vychovávána od útlého věku ve zbožnosti. Žádal na mně slepou poslušnost a klanění. Vydával se za archanděla Michaela a nutil mě k modlitbě žalmů a přísným postům. Vyžadoval, abych jeho jméno jako znamení moci a ochrany psal v záhlaví všech mých papírů a nosil je u srdce napsané červeným inkoustem na trojúhelníku z pergamenu.“ Po nějakou dobu jej Bartolo poslouchal, protože toužil poznat tajemství z jiného světa.

Avšak dobrý anděl nad ním bděl. Jednou Bartolo potkal svého přítele, prof. Vincence Pepeho, kterého si velmi vážil. Když se jeho přítel dověděl o jeho spiritistickém působení, poradil mu, aby všeho litoval a šel ke zpovědi, protože v jiném případě zemře v blázinci a bude zavržen. Bartolo se nechal přesvědčit. Šel ke zpovědi ke knězi Radenteovi, který si o něm v prvním okamžiku pomyslel, že se jedná o nějakého zločince, který se ho chystá napadnout. Ale když se mladík k němu přiblížil a začal vyznívat své hříchy, zpovědník našel slova, která způsobila, že se oči Bartola otevřely. Zpověď byla upřímná a hluboká. Pak Bartolo říkával těm, kteří nevěřili, že zlý duch působí skrze spiritizmus: „Já jsem to zakusil sám na sobě a jen zázkamem, který učinila Přesvatá Panna Maria, jsem byl osvobozen.“ Od té doby začal žít novým životem, který zcela zasvětil Panně Marii. Každý den, až do konce svého života, se modlil růženec. Stal se členem třetího řádu sv. Dominika a přijal ře-

holní jméno Růženec. Bylo to v jeho třicátém prvním roce života. Pod vedením kněze Redentea začal studovat díla sv. Tomáše Aquinského.

V té době nadále pracoval jako právník, avšak jeho zdravotní stav mu nedovoloval pracovat pravidelně. Jeho přátelé se začali obávat o jeho zdraví. Když hraběnka Marianna de Fusco ovdověla, navrhla Bartolovi, aby se stal vychovatelem jejích dětí. Bratr „Růženec“ souhlasil a nabídl se, že bude dělat správce jejího majetku blízko Pompejí, který byl velmi zanebdán. Tam si uvědomil v jaké veliké bídě duchovní a hmotné žijí lidé. Založil společnost Svatého růžence, začal navštěvovat vesnice. Vcházel do domů, učil lidi, jak se mají modlit a rozdával medailky a růžence. Pozvolna se v okolí obnovil náboženský život. Na doporučení biskupa postavil Bartolo kostel, který byl zasvěcen Panně Marii Růžencové. Na hlav-

ním oltáři postavil Její obraz. Krátce na to ti, kteří se tam modlili, obdrželi mnohé milosti.

Tehdy tam začali přicházet mnozí poutníci, kteří za obdržené milosti obětovali dary a almužny. Z těchto darů Bartolo postavil sirotčinec, do kterého přijímal sirotky a děti vězňů. Dětem zajistil výuku, náboženskou výchovu a připravoval je na zaměstnání. Avšak spolupráce Bartola s hraběnkou de Fusco vyvolala mnoho pomluv. Na doporučení papeže Lva XIII. se Bartolo s hraběnkou oženil, ale v manželství žili spolu ve zdrženlivosti po vzoru Panny Marie a sv. Josefa. Věnovali se zcela charitativní práci. Kolem kostela Panny Marie Růžencové v Pompejích postavili třicet domů, tiskárnu, železniční stanici, poštu apod. Starou chudobu vystřídal blahobyť. „To je skutečný zázrak“ - řekl jednou člověk, který jej zasvětil do spiritizmu.

Avšak růže nejsou bez trnů. V roce 1905 nejstarší syn hraběnky promarnil majetek. K papeži sv. Piovi X. začaly přicházet stížnos-

ti, že dary určené pro kostel jdou do kapsy hraběncina syna. Bartolo se rozhodl vyřešit celou záležitost tím, že věnoval Apoštolskému stolci všechno, co měl. Pak řekl papeži: „Svatý otče, mohu nyní klidně zemřít?“ Papež odpověděl: „Ó, ne, můj Bartolo, nemáš zemřít, ale pracovat.“ Poslušný těmto slovům Bartolo pracoval do úplného vyčerpání svých sil.

Poslední dny života Bartolo strávil na modlitbě. Umřel 5. října 1926 roku na zápal plic ve věku 86 let. Jeho poslední slova byla: „Mým jediným přáním je uvidět Marii, která mě zachránila a zachrání ze spárů satanových.“

Při blahořečení Svatý otec řekl v homilii: Blažený Bartolo Longo „říká s růžencem v ruce ke každému z nás křesťanů XX. století: 'Probud' svou důvěru k Přesvaté Panně Růžencové... Ctihodná Přesvatá Matko, odevzdávám Ti, každé mé utrpení, v Tebe skládám celou mou naději a důvěru!'“

Dom Antoine Marie OSB

překlad J.D. z textu zveřejněného 11.XI. 1997

Úplně uzdravena ze zhoubného bujení kostí

Naše osmnáctiletá dcera onemocněla zhoubným nádorem kostí. Lékaři na klinice řekli, že v tomto stadiu je onemocnění neléčitelné, naše dcera bude ještě žít několik týdnů nebo i měsíců, ale nedá se zachránit. Naordinovali jí infuze s cytostatiky a ozařování, avšak organismus to dlouho nesnášel.

Zatímco byla naše dcera ozařována, modlila jsem se růžencem a také jsem prosila s dětskou důvěrou: „Drahá Matko Boží Zázračné medailky učiň, aby se paprsky, které vycházejí z Tvých rukou, proměnily v léčivé paprsky pro tělo mé dcery, a tak aby byla uzdravena.“

Protože operace nebyla možná, odeslali naši dceru domů. Po třech týdnech jsme se měli dostavit na kliniku ke kontrole. Profesoři se divili, že uzdravování tak dobře probíhá, přestože onemocnění bylo velmi pokročilé. Vyloučili také možnost nesprávné diagnózy, protože se jednalo o rozvinuté stadium nemoci. Neobjevily se ani metastázy, čehož se lékaři obávali. Nakonec ošetřující lékař řekl: „Tady se musel stát zázrak, ano to skutečně je zázrak.“

Moje dcera se již necítí nemocná a po hrozných nemoci nezůstala ani stopa.

Stále děkuji Ježíši Kristu, protože On vyslyšel přimluvy své Maminky Zázračné medailky, o které jsem Ji prosila v mé veliké nouzi.

A. H. Offenbach

Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille

Rozhovor s ekonomem provincie minoritů P. Josefem Gorylem o restituci a kulhavé spravedlnosti.

Žádáme své, ne cizí

V posledních třech letech rozpoutaly některé listy na Severní Moravě, především „Naše Opavsko“, bojovnou kampaň proti Konventu minoritů v Opavě. Proč? Z jednoduchého důvodu. V r. 1990 byl Řádu minoritů vydán v rámci restitučního zákona č. 298/90 Sb. soubor nemovitostí tvořících komplex kláštera v Opavě. Při předávání došlo k formální chybě, za niž nemohou minorité, která se však stala důvodem k napadání Řádu. Nechme ale hovořit Otce Goryla:

Otče, vaši odpůrci neustále předhazují, že prý Sněmovní sál, který se nachází v areálu minoritského kláštera a slouží nejruznějším kulturním účelům vám nepatří. Můžete celou situaci vysvětlit?

Jde o drobnou lapálii a já nepovažuji za fair, když je využívána proti nám. Tvůrci restitučního zákona č. 298/90 při popisu našich opavských nemovitostí, které měly být vydány, napsali, že se vydává parcela číslo 496/1 a parcela číslo 496/2 s budovou, při čemž náš klášter se nachází na obou těchto parcelách a donedávna vlastnil pouze jedno číslo popisné. Obě tyto parcely vznikly z naší stavební parcely, jež byla až do padesátých let jediným celkem a nesla označení 496. Nikdo si této nepřesnosti nevšiml, zjištěl ji teprve r. 1995 Katastrální úřad v Opavě. Sněmovní sál se právě nachází v té části budovy, která stojí na parcele č. 496/1, tedy té, jež nebyla v restitučním zákoně jmenována. Došlo tak ke kuriózní situaci, kdy náš Řád vlastní podstatnou část budovy kláštera a celý stavební po-

zemek, zatímco Česká republika vlastní jako občanskou vybavenost tu část budovy kláštera, která se nachází na par. č. 496/1.

To je ovšem nenormální situace, která by se měla řešit. Logicky je přece jasné, že r. 1990 byla vydána celá budova kláštera, že tak to zákonodárci zamýšleli.

Máte pravdu, ale úřední šiml je úřední šiml a my jsme nemohli uplatnit nárok dříve, dokud tato chyba nebyla opravena.

A byla opravena?

Ano, stalo se tak usnesením vlády České republiky č. 211 ze dne 9.4.1997. Případ našeho kláštera v Opavě je uveden v tabulce 3 pod bodem 22.

Vznesl potom váš Řád nárok?

Samozřejmě. Ihned potom, co bylo zmíněné usnesení vlády publikováno, jsme písemně vyžvali Okresní úřad v Opavě k rukám přednosty k vydání zmíněné části objektu. Krom toho jsme s ním v této věci opakovaně (3x) jednali. Není bez zajímavosti, že přednost, pan RNDr.

Pavel Krejčí, do dnešního dne na naše jednání nereagoval písemně. Zato o těchto jednáních, která probíhala na slušné společenské úrovni, informoval nebo nechal informovat místní sdělovací prostředky a náš Řád postavil v očích veřejnosti do role středověkého uzurpátora, který se snaží získat něco, co mu nepatří.

Můžete být konkrétnější?

Například v týdeníku „Naše Opavsko“ z 5.12.1997 redaktorka Jiřina Chloubová napsala článek s provokativním titulem „Zničí kulturu v minoritu menší bratři nebo dřevomorka?“ Odvolává se přitom na informace o výsledcích jednání s námi, které ji poskytli pan přednosta Krejčí a jeho zástupkyně paní Mgr. Ladislava Kadaňková. Článek je neseriózní, věci, o kterých se pouze jednalo, předkládá jako požadavky Řádu, což není pravda. Je faktem, že Sněmovní sál je napaden dřevomorkou a neodkladná oprava si vyžádala značnou sumu peněz. Řád by ji byl schopen zajistit a počítal do budoucna s tím, aby se v sále konaly koncerty nebo jiné kulturní akce, pokud nebudou svým obsahem v rozporu s charakterem místa a posláním Řádu. Ale o tom, jak to konkrétně provést, jestli město nebo okres nám budou platit nájem nebo jestli opraví sál s podmínkou bezplatného nájmu, to všechno jsou problémy, o kterých se jednalo a je nefair, jestli se ze strany přednosty a jeho spolupracovníků poskytují tisku informace o údajných finančních požadavcích Řádu. Není náhodou, že takový a podobné články vedou potom k reakcím čtenářů, jako u jistého pana Švéda z Opavy v NO

23.1.1998, který nenávistně klade na stejnou úroveň vlastnictví sakrálních budov katolickou církví a vlastnictví objektů postavených komunistickou stranou v uplynulých 40 letech.

Takže Okresní úřad dosud usnesení vlády č. 211 z r. 1997 nesplnil?

Ano, nesplnil. Místo toho rozpoutal na Opavsku proti Řádu kampaň, o níž jsem před chvílí hovořil.

Takže svůj majetek, na který máte nárok, což uznala svým rozhodnutím také vláda, stále nemáte zpět a v dohledné době mít nebudete. Nedomníváte se, že někdo tady má zájem, abyste nic nedostali a myslí si, že tak vás, katolické řeholníky, zlikviduje ekonomicky?

Podívejte se, my se bez pozemků a budov obejdeme, na tom nestojí a nepadá existence Řádu. Tady jde ale o spravedlnost, o morálku danou Desaterem Božích přikázání. Bůh přikazuje „Nepokradeš“ a „Nepožádáš statku jeho“. Když se tak stalo, potom to, co bylo ukradeno, musí být vráceno. Jinak nelze mluvit o morálce. My se však nesetkáváme pouze s tím, že ukradené se nevrací, ale naopak okradený, který se hlásí o svá vlastnická práva, je líčen medií jako dravá šelma dychtící po kořisti za každou cenu. Člověk získává dojem, že on, tedy okradený, je vlastně zlodějem a nikoli komunistický režim, který ho o majetek připravil. V tom spočívá zvrácená mentalita dnešní společnosti, která volá po nápravě. Nebo také - po Božích trestech.“

Otče, děkujeme za rozhovor.

Rozmlouval R. Malý

CTNOST SPRAVEDLNOSTI

Spravedlnost je mravní ctnost, která se zakládá na vytrvalé a pevné vůli dávat Bohu a bližnímu to, co jim patří. Spravedlnost vůči Bohu se nazývá „ctnost zbožnosti“. Spravedlnost vůči lidem uzpůsobuje člověka, aby respektoval práva každého a vytvářel v lidských vztazích soulad, který podporuje přiměřenost ve vztahu k lidem a společnému dobru. Spravedlivý člověk, o němž posvátné knihy často mluví, se vyznačuje ustálenou přiměřeností svých myšlenek a jednáním vůči bližnímu. „*Nebudeš nadřžovat nemajetnému ani brát ohled na mocného; budeš soudit svého bližního spravedlivě“ (Lv 19, 15). „Vy, páni, dávejte otrokům, co se sluší a patří. Víte přece, že i vy máte Pána v nebi“ (Kol 4, 1).*

Katechismus katolické církve, č. 1807

Jak se obléct do „Boží výzbroje“ (Ef 6,13-20)

Když Apoštol charakterizuje duchovní výzbroj křesťana, odvolává se na plnou výzbroj římského legionáře. Slovo „plná“ je zde velmi důležité. Duchovní

zbroj musí být kompletní, neboť nepřítel, s kterým bojujeme, je neobyčejně pro-

laný a lstivý a může zaútočit v nejméně očekávaném okamžiku. Nepřátelská moc to není

krev a tělo - synonymum toho co je lidské, slabé a malé - ale je to nadlidská moc, proti které je válka nesrovnatelně obtížnější.

První, velmi důležitou částí zbroje římského vojáka byl pas kolem beder. Opásání beder bylo podmínkou přistoupení k boji. K pasu se připevňovala zbraň a také různé součásti zbroje.

Ve starověku, kdy se nosilo hlavně široké a volné oblečení, bylo pevné opásání beder nutností pro lidi, kteří se vydávali na cesty nebo konali svou práci. Izraelité, když jedli velikonočního beránka, měli bedra přepásána - bylo to znamením pohotovosti vyjít a bojovat, které nejen umožňovalo volnost pohybu, ale i jistý pocit síly.

Pás v křesťanské duchovní zbroji je pravda. Pravda vůči Bohu, vůči sobě samému i vůči jiným je nejen základem duchovního boje, ale duchovního života vůbec. Bez pravdy a upřímnosti nejsme schopni zpozorovat vlastní hříchy ani Boží milosrdenství, bez Ducha pravdy nedokážeme se obrátit, bez pravdy jsou všechny vztahy, i ty nejbližší, falešné a nema-

jí příliš velkou hodnotu. Život v pravdě nám pomůže prožívat každodenní zpytování svědomí, kde budeme zkoumat motivace našich skutků, a také co nějaký čas konané exercicie, jež nám dají možnost lepšího poznání sebe sama.

Křesťan, stejně jako voják, se chrání brněním. Je to pancíř spravedlnosti (srov. Iz 59,17). Spravedlnost chápáná jako poctivost a čestnost vůči Bohu a lidem, to je projev biblicky dokonalého života. Pancíř spravedlnosti chrání křesťany před všelikými obviněními, jež přicházejí na křesťany ze strany zlých mocností, ze strany satana, který je hlavním žalobcem člověka (srov. Job 1,9-12).

Římská armáda byla známá ze svého rychlého přemístování se. Důležitou roli ve výzbroji každého legionáře představovaly dobré boty. V návaznosti na slova proroka Izajáše (Iz 52,7) nazývá sv. Pavel obuv na nohou připraveností hlásat dobré zprávy o pokoji. Díky stále připravenosti k hlásání dobré zprávy o Ježíši Kristu můžeme unikat útokům zlého a zlo přemáhat dobrem. Vydávání svědectví o Ježíši za jakýchkoli životních okolností přinese plody pokoje.

Ochranu a bezpečí zajišťoval římskému vojákovi pořádný štít. Chránil celé tělo, byl vyroben z bronzu nebo tlusté kůže. Byl vysoký asi 1,2m a široký asi 0,75m. Oproti malým, kulatým štítům jím bylo možné odrazit mnoho ran. Takovým štítem chránícím celý křesťanův život a Boží přísliby.

Štít chránil římského vojáka před střelami, které byly sestaveny z dřívku ovinutého koudelcem nasáklým smůlou a sírou. Takové střely se před útokem zapalovaly a po vystřelení se s vlivem rychlého pohybu velmi rozžhavily a dopadaly na cíl. Takovými střelami jsou všeliká satanská pokušení. Jako křesťané jsme stále v nebezpečí pokušení, avšak stálost víry - materiálu, ze kterého je štít vyroben - je dokonale zhasí. Vkládání důvěry v Boha nezávisle na

okolnostech nám dovolí postavit se všem útokům zla.

Duchovní výzbroj doplňuje přílba spásy (Iz 59,17) a také meč Ducha, to je Boží slovo. Meč Římana je zbraní obrannou i útočnou. Na rozdíl od těžkého a dlouhého tráckého meče (Mdr 5,20; 18,5 se zmiňuje o této zbraní a přirovnává k ní Boží hněv) je to zbraň lehká, obousečná, velmi ostrá a účinná. Takovou zbraní je právě Boží slovo. Je důležité mít s ním každo-

denní kontakt (např. v podobě čtení mešních textů), rozjímat ho a také studovat.

Všechny části duchovní výzbroje do sebe dobře zapadají jen pod podmínkou bdělosti v modlitbě. Utíkáni se v každé situaci k Bohu - třeba jen v podobě krátkých střelných modliteb - a každodenní používání duchovní výzbroje nám zajistí vítězství v boji se zlým duchem.

P. Slabek

(Zeszyty odnowy nr.9)

Čtème Bibli

Svědům Jehovovým můžeme vytknout různé věci, ale rozhodně ne to, že nečtou Bibli. Je pravda, že si ji podivně vysvětlují, ale přece ji nějak znají. My, katolíci, teoreticky víme o Písmu svatém mnoho, naši předkové je studovali dvacet století - avšak my je nečteme. Tak to nemůžeme pokračovat.

Pokud chceš poznat Krista - čti Bibli. Celé Písmo svaté nám o NĚM vypráví. Každá kniha Starého nebo Nového zákona je částí dějin Ježíše Krista.

Pokud chceš poznat sebe sama - čti Bibli. Tam naleznesh svůj životopis, tam odhalíš tajemství svého srdce, protože Bůh je zná všechna. Tam obdržíš odpovědi na své otázky i na své slzy.

Pokud chceš pochopit svět, ve kterém žiješ - čti Bibli. „Co se dělalo, bude se zase dělat - říká moudrý Kazatel - pod sluncem není nic nového...“. Celé dějiny světa, osudy moudrých i hloupých, svatých a zločinců jsou zapsány v Písmu svatém. Ten, kdo je zná, snadněji pochopí dobu počítačů a kosmických raket.

Tam je všechno. Zbytek knížek, které kdy byly napsány, je - jak to někdo řekl - jen nezdařeným komentářem k této jediné Knize. Znáš jednoho kněze, který tuto větu vzal tak vážně, že se zbavil všech svých knih. Nechal si jen Bibli a Breviář. Dnes hlásá Pána Ježíše někde na Východě.

Jak objevit ty poklady, které obsahuje Písmo svaté? Pro lidi, kteří čtou Bibli jako obyčejnou knihu, jsou její poklady nedostupné: zdá se jim, že čtou dějiny nějakých podivných lidí, kteří žili v daleké minulosti, a vůbec si neuvědomují, co to má společného s jejich životem. Přečetli již přece tolik dějepisných románů, povídek a bájí...

Katechismus nám hovoří o tom, jak máme Písmo svaté vykládat. Jsou to důležitá pravidla - každý, kdo alespoň chvíli mluvil se svědky Jehovovými, si to dobře uvědomuje. Ale dříve než začneme Bibli vykládat, musíme ji začít číst. Snad bychom spíše měli říci - že se máme Bibli sytit, protože ona je jako chleba. Je třeba ji spíše „přijímat“ než ji „rozpítvávat“. Není tak důležité, abychom si ji „zapamatovali“, ale spíše se jí „nasytili“. Čti každý den. Netrap se tím, že si vše nepamatuješ. Netrap se, že všechno nechápeš. Je to přece Boží Slovo - totéž, skrze které stvořil nebe a zemi. Možná, že nyní chce stvořit něco nového v Tobě i ve mně?

Čtème Bibli. Hledme si toho jako jídla. Možná, že přijdou doby, kdy pochopíme - jako ten kněz - že je to jediná Kniha světa.

Vojtěch Bartkowicz, Rozaniec 9/97

Potřebuji jednu mši svatou

Jednoho květnového dne odpoledne v roce 1922 vyprávěl o. Pio msgr. Alberto Costaovi, biskupu z Melfi, o této události: Bylo to uprostřed světové války. Klášter

v San Giovanni Rotondo, jako všechny jiné kláštery této provincie, zel prázdnotou, neboť všichni řeholníci byli povoláni na frontu. Zde zůstala Serafinská kolej, o kterou jsem pečoval já a o. Paolino da Casacalenda.

Jednoho zimního odpoledne padal hustě sníh, když tu přišla sestra o. Paolina, slečna Assunta Di Tommaso, aby se tu na několik dnů zdržela.

Před setměním řekl o. Paolino své sestře, že musí jít dolů do vesnice a ubytovat se tam u paní Racheliny Russovové, která klášteru prokazovala četná dobrodíní. Assunta se bála jít sama, poněvadž cesta byla zavatá sněhem, v okolí bloudili hladoví vlci a potulovali se tu různí lidé pochybné pověsti. O. Paolino jí pravil: „Assunto, víš přece, že v klášteře je klauzura a že sem ženy nemají přístup. Jak to uděláme?“

Assunta odpověděla: „Dej mi sem přinést postel, tady v této místnosti přespím a zítra půjdu za paní Rachelinou.“

Otec Paolino na to: „Chceš-li zůstat zde v klášterní přijímací místnosti pro hosty, dám ti sem přinést lůžko a můžeš zde klidně přespát.“

Přikázal tam přinést postel a zatopit v krbu, aby se místnost ohřála. Po večeři, když se novici odebrali na lože, šel o. Paolino se mnou ještě dolů, aby popřál Assuntě dobrou noc. Řekl sestře: „Assunto, já ještě půjdu do kostela pomodlit se růžencem, zůstaň zde zatím s o. Piem, než se vrátím.“

Assunta odpověděla: „Já půjdu s tebou.“

Oba odešli do kostela a já jsem zůstal u krbu sám. S polozavřenýma očima jsem se modlil, když tu jsem uviděl, jak se otvírají dveře a dovnitř vchází starý muž, zahalený do pláště, jaký nosívali sedláci

ze San Giovanni Rotondo, a posadil se vedle mne. Podíval jsem se na něho, neuvažoval jsem však, jak se mohl dostat do kláštera v tuto dobu. Obrátil jsem se k němu a zeptal jsem se ho: „Kdo jsi? Co si přeješ?“ On mi odpověděl: „Otče Pio, já jsem...“ a řekl mi své jméno a jiné přezdívky: Pietro Di Mauro, dříve Nicola, zvaný Precoco... A ještě dodal: „Já jsem v tomto klášteře 18. září 1908 v cele č. 4 zemřel, když tu ještě byl útluk pro žebračky. Jednoho večera jsem v posteli usnul s hořící cigaretou, od které se vznášela pokrývka a slavník, takže jsem se udusil a uhořel. Jsem stále ještě v očištění. Pro své vysvobození potřebuji jednu mši svatou. Pán mi dovolil, abych šel za vámi a o tuto mši svatou vás poprosil.“

Když jsem ho vyslechl, řekl jsem mu: „Buď klidný, zítra budu sloužit mši svatou za tvé vysvobození.“ Zvedl jsem se, vyprovodil jsem ho ke klášterní bráně, aby mohl odejít.

V tom okamžiku jsem si neuvědomil, že brána je zavřená na závoru. Otevřel jsem a propustil muže ven. Měsíc jasně osvětloval sněhem pokrytou krajinu. Když jsem ho již ztratil z očí, zmocnil se mne děs, zavřel jsem bránu a spěšně se vrátil do místnosti pro hosty. Myslel jsem, že hrůzou omdlím. Když o. Paolino a jeho sestra skončili modlitbu růžence, vrátili se a spatřili mne smrtelně bledeho. Domnívali se že jsem náhle onemocněl.

Popřáli jsme si dobrou noc a o. Paolino mne doprovodil do mé cely. Neřekl jsem mu nic o zjevení nebožtíka. Několik dnů po odjezdu své sestry chtěl o. Paolino vědět, co se mi toho večera stalo, že jsem se cítil tak špatně. Přiznal jsem se a popsal mu průběh návštěvy z onoho světa do nejmenších podrobností. Potom jsem ještě dodal: „V ten večer jsem před tvou sestrou o tom nemohl mluvit, jinak by tam nechtěla spát.“

Otec Paolino si chtěl ověřit plnou pravdu o mrtvém, zapsal si přesně všechny údaje, které mu o. Pio sdělil a šel na obecní úřad, kde mu podali informace o tomto muži. A ty se do nejmenších detailů shodovaly s vyprávěním o. Pia.

*Z knihy Otec Pio přítel Boží - dobrodinec lidí
Pasquale Cataneo*

Vážená redakce!

S velkým zájmem jsem si opět přečetl 1. číslo *Immaculaty* t.r. Snad nejvíce pak mne upoutal článek „Měla jsem tuberkulosu“, pojednávající o záračném uzdravení paní M. Ghini z Milána, v němž hrál hlavní úlohu O. Pio, jenž má být v květnu t.r. beatifikován. Vzpomněl jsem si na zajímavou příhodu související rovněž s P. Piem, kterou jsem sám prožil.

Poslední sobotu v dubnu 1996 jsem dopoledne po 9. hodině chtěl odjet z ostravského nádraží do Olomouce. Sotva jsem usedl k oknu, tu proběhl střední uličkou vagónu průvodčí, který silně vyvolával, zda není přítomen lékař. Okamžitě jsem se přihlásil. Sdílel mi, že ve druhém vagónu za lokomotivou nastoupil s manželkou jeden asi 60-letý pán, který náhle padl v bezvědomí k zemi a t.č. tam leží bez jakýchkoliv známek života. Tak jsme ihned přiběhli na místo - muž byl bledý, studeně se potíci, bez jakýchkoli známek vědomí, bez tepu, dechu, srdečních ozev. Na místě už byl jeden mladší muž, který se ho již ujímal a začal poskytovat 1. pomoc, ježto byl jako člen záchranařského družstva z Nové huti v této činnosti školen.

A tak jsem poprvé za celých téměř 50 let lékařského působení resuscitoval člověka bez jakýchkoliv známek života - prováděl jsem tedy se zmíněným už mládencem nepřímou srdeční masáž střídavě s vdechováním vzduchu do plic. Jak velká je fyzická a přirozeně psychicky stressová situace, dovede ocenit jen ten, kdo ji zažil. Teprve za 22 minut jsme konečně zaslechli příjezd záchranné služby, jejíž členové nás vystřídali po dalších 22 minut, navíc po upevnění monitoru elektrokardiografu učinili řadu pokusů s elektrickými výboji, jež měly způsobit opětovou pravidelnou srdeční činnost srdce jako pumpy v krevním oběhu. Ale všechny dosavadní pokusy byly bohužel marné, a tak celý ten boj o život smrti ohroženého nemocného trval už 42 minut. V tomto pocitu jistě marnosti a neúspěšnosti našeho úsilí jsem si najednou vzpomněl na O. Pia, o němž jsem shodou okolností před několika dny četl obsáhlou knihu o jeho blahodárné činnosti a působení mezi nemocnými v San Giovanni Rotondo ve střední Itálii na poloostrově Gargano, kde se mu podařilo po létech vybudovat

veliký léčebný ústav Casa Solievo della Sofferenza, což značí Dům úlevy v utrpení. A tak jsem bezděčně pohlédl z okna a v největším možném soustředění myslí jsem vyslal k němu tichou, ale zato intenzivní prosbu o pomoc v našem úsilí. A nastalo neuvěřitelné: ani ne do 3 vteřin (tedy tři vteřin) jsme všichni najednou zaslechli pípavé tóny monitoru srdeční činnosti na hrudníku, které nám oznamovalo, že srdce skutečně „naskočilo“ ke své, již pravidelné a tolik žádané práci pro život svého pána! Ze všech radostně spadla veškerá starost a duševní i tělesná únava, a tak během několika minut vůz rychlé záchranné služby ujížděl do nemocnice, kde nemocný byl přijat na anesthesiologicko-resuscitační oddělení. Poněvadž vlak, který stále stál na nádraží, nabyl už téměř hodinového zpoždění, sám jsem už upustil od dalšího pokračování v cestě a zůstal jsem v Ostravě. Hned po poledni jsem se telefonicky dotázal na zdravotní stav pacientův a službu mající lékař mi sdělil, že dotčený je ještě v bezvědomí, srdce je sice postiženo rozsáhlým předním infarktem, ale zatím funguje bez větších poruch. Také i v neděli ráno jsem se znovu dotazoval po zdravotním stavu našeho společného známého a týž lékař mi sdělil, že už je při vědomí bez jakéhokoli výpadku v ústřední nervové soustavě, že srdce pracuje bez jakékoli funkční komplikace, a znovu ocenil právě rychlost, s jakou byla na místě poskytnuta kvalitní pomoc celého toho našeho týmu, náhodně se setkavšího. A poněvadž i já sám měl v pondělí v nemocnici službu, ihned jsem využil první možné chvíle volna a navštívil jsem ho. Jak rozdílný to byl pohled na něj - při vědomí, růžolící, samozřejmě na nic se nepamatující a perfektně reagující. A tak jsem potom při odchodu vděčně poděkoval Otci Piovi za jeho pomoc.

Jistě - formálně vědecky se to nedá dokázat, že tomu tak bylo, ale pro mne, věřícího katolika, tato náhla srdeční příhoda byla hlubokým a přesvědčivým důkazem o bezmeznosti důvěry v naše svatě předchůdce, kteří i nyní v blahém patření na věčnou slávu našeho společného Pána a Otce mohou nám, kteří se na ně s důvěrou obracíme, poskytovat pomoc, pokud je shodná s Boží vůlí!

Váš vděčný čtenář K. F., Ostrava

Nastav i druhou tvář

V týdnu od 15. do 20. ledna 1989, tedy právě před deseti roky, odehrálo se v Praze před očima národa pozoruhodné divadlo. Na Václavském náměstí se střetl utlačovaný lid a ozbrojená tyranie.

Tato připomínka může nám pomoci srovnávat chování mládeže před deseti roky s mládeží dnešní, vychovávanou v poměrném blahobytu, v liberalismu, v prostředí ovlivněném drogami, předčasným sexem a bezvěstvím

Z televizního vysílání ještě za dob komunismu byli jsme informováni velmi často o mládeži, která v různých městech Evropy pořádala demonstrace, které se brzo zvrhly na pouliční bitky a šarvátky s policií, lítaly kameny a zapálené benzinové bomby, hořela auta i převrácené tramvaje nebo autobusy, davy zuřivé mládeže rozbíjely a vylupovaly výkladní skříně. Nenávist a brutalita byla na obou stranách.

Co se však stalo před deseti roky v Praze, dokazovalo vyspělost lidí, o nichž se myslelo, že zmechovatěli a upadli do neodpuštělné apatie. Všude se to tenkrát začalo probouzet. Nejprve povstali Poláci, po nich Maďaři a Rusové, jenom Čechoslováci spali. A najednou svět zírá nad tím, co se dělo v Praze. A co to bylo? Snad to, že stovky ozbrojených policistů v bílých přílbách a s dlouhými pendreký honili manifestanty jako bezhlavé ovce po náměstí, mlátili je a kopali do nich a vrhali na ně slzné granáty a polévali je vodními děly? Surovosti nestojí za obdiv. Dramatické události v centru Prahy tenkrát zasvětili jako záře mravní krásy. Ti bití a decimovaní mladí lidé nepozvedli zařatou pěst, nesbírali kamení, aby je vrhali na policisty, neházeli po nich benzinové granáty, neuráželi je nadávkami a nepouštěli se s nimi do rvačky. Tohle byl pojednou jiný svět. Gandiho nenásilný boj o svobodu předvedl světu svoji moc a své začínající vítězství. Celá desetiletí jsme žili apaticky. V tomto zdánlivě mrtvém národě se však sbíraly síly a měnil se člověk. Začínal mít jinou tvářnost a jiný cha-

rakter. K té proměně nedospěl filozofováním, byl to vliv a působení ducha Ježíšova náboženství, které intenzivně žilo navzdory ateistickému útlaku. Bratři Poláci díky své nezlomné víře v Boha první udělali průlom do železné opony. I my jsme museli nejdříve vrhnout se na kolena před Bohem. Modlitby a oběti se shromažďovaly, utrpení vězňů a souzení státních volaly k nebi o pomoc. Starověký duch oko za oko a zub za zub, který zastávali komunisti, musel být změněn podle Evangelia, které učí, že je třeba vydržet urážku i ránu, neplivnout nepříteli do tváře, ale nastavit i druhou. A to se stalo na Václavském náměstí. Tam se střetla brutální a hloupá moc starověku s moderní armádou občanů, kteří se vytříbili v ohni ponižování, šikanování, bezpráví, nekonečného lhaní a sprostot všeho druhu. Zapřeli se, mnohé spolkli a všechno v sobě zdusili, a tak nenásilným odporem rozdrtili masu zběsilých státních teroristů. Zde se střetl duch a hmota, tyran s ušlápnutým poddaným, který najednou složil zkoušku dospělosti a noví gestapáci propadli.

Nyní již dobře rozumíme tomu, proč režim hned od počátku vrhl se s takovou nenávistí na náboženství, na kláštery, na kněze, biskupy, pořádal s nimi monstrprocesy a ve školách formuje bezvěství. Oni tam nahoře nebyli hloupí a dobře věděli, že křesťanství formuje charakter lidí a dodává jim tajemnou sílu, kterou nezlomí žádné zastrašování. Na něco přitom zapomněli, že se duch nedá kontrolovat ani omezovat. A tento vnitřní svět, zcela svobodný a nezávislý, stal se po dlouhodobém poctivém pěstění světem neobyčejné odvahy a pokory zároveň. Tento nový občan měl svou premiéru právě v lednových dnech před deseti roky. Konečně i český národ poznal, že nám nepomůže ani Západ ani Východ, že pomoc přichází pouze od Boha. Zapamatoval jsem si poslední verše z jedné básničky oněch lednových dní: A národ schlíplý jak zmoklá slepice - čeká, že teď mu pomohou už jenom světci a svěťice.

Jaroslav Olšava

Kdyby bylo více pokory...

„Kdyby mezi světskými i církevními představiteli bylo více pokory, mnoho problémů by vůbec nevzniklo.“ Tato slova řekl Otec arcibiskup mons. Karel Otčenášek v minoritském kostele sv. Janů v Brně při mši svaté v neděli 10. ledna, kde se zastavil cestou z Mikulova z pohřbu probošta dr. Nováčka. Připomenul, že tento výrok pronesl také při audienci u Sv. Otce, který mu odpověděl lakonicky: „Máš pravdu.“

Otec arcibiskup promluvil o autoritě v Církvi a ve společnosti. Smysl pro její respektování se vytrácí, což platí i v Církvi, kde „když se někdo o někom něco špatného dozví, hned s tím utíká do televize“.

Vzpomenul také pozitivní projevy v Církvi, ocenil zvláště silnější religiozitu Moravanů. Řekl doslova: „My z Čech přijíždíme k vám na Moravu posílit svou víru.“

rm

Raději spolu

Dvojčata Brielle a Kyrie Jacksonové přišly na svět ve středisku Central Massachusetts 12 týdnů dříve než měly. Hned po narození byla každá z nich umístěna ve zvláštním inkubátoru.

Kyrie, větší z nich, vážila 905g, rozvíjela se pravidelně a systematicky přibírala na váze. Současně však se dělo něco špatného s Brielle, menší z nich (820g). Po delší dobu se její váha udržovala na stejné hodnotě a ukazatel kyslíku v krvi byl neuspokojivý. Její zdravotní stav se zhoršoval. Přidaly se problémy s dýcháním a se srdcem. Rodiče, Paul a Heidi, se bezradně dívali, jak Brielle usilovně bojuje o každý nádech a jak je její pleť stále více siná. Tep nebezpečně vzrostlo a k tomu se připojilo ještě škytání. Brielle mohla každým okamžikem zemřít.

Ošetřovatelka Gayle Kasparian dělala vše, co bylo v jejích silách, aby stabilizovala zhoršující se zdravotní stav malé pacientky. Zvětšovala úroveň kyslíku v inkubátoru, ale dítě mělo pořád málo kyslíku v krvi a srdíčko bilo stále rychleji.

Najednou Gayle si připomněla rozhovor se svou přítelkyní, která říkala, že v Evropě dávají dvojčátka, zvláště ty předčasně narozené, do společné postýlky.

„Zkusme dát obě děvčátka do jednoho inkubátoru,“ řekla zoufalým rodičům. „Nevím, zda to pomůže, ale nemáme co ztratit.“ Rodiče souhlasili a bojující o život Brielle se vrátila k Kyrie.

Když se dvířka inkubátoru zavřela, Brielle se přitiskla ke své silnější sestře a okamžitě se uklidnila. Po několika minutách se její dýchání zřetelně zlepšilo a obsah kyslíku v krvi zvětšil.

Lékaři, kteří pozorovali dvojčátka, byli viditelně překvapeni, když před jejich zraky Kyrie objala sestru svou ručkou a přivinula k sobě. Děvčátka hned usnula. Brzy bylo možné obě sestřičky propustit z nemocnice.

Po úspěchu při léčení Kyrie a Brielle se v Americe a Anglii standardně používá pro dvojčata dvojité inkubátory. Lékaři jsou milé překvapení výbornými výsledky této inovace. Srdeční činnost, okysličování a vzrůst váhy se rozhodně zlepšuje, když jsou dvojčata umístěna ve společném inkubátoru.

Výchova k pravé lásce

Papežská rada pro rodinu, jejímž předsedou je kardinál Alfonso Lopez Trujillo, vydala 8. prosince 1995 dokument s názvem: „Lidská sexualita: pravda a význam. Doporučení pro výchovu v rodině“. Podstatným obsahem tohoto dokumentu je poselství týkající se „pravdy a významu sexuality v rámci zdravé antropologie“, zohledňující „výsledky vědy, sociální a kulturní podmínky rodiny a návrhy evangelních hodnot, které si pro každou dobu uchovávají tvůrčí svěžest a možnost konkrétních uplatnění“ (čl. 2).

Podstatným problémem v přípravě dětí ke zralosti je přivést je k objevení skutečného smyslu sexuality. Dříve nebyla „sexuální informace“, ale kultura byla prosáklá úctou k základním lidským hodnotám. Dnes je sexualita chápána jako banální záležitost, protože došlo k zatemnění pravdy o člověku informacemi zbaivenými osobního rozměru, ve kte-

řích je sexualita prezentována jako záležitost sloužící především zábavě. Soudobý přístup k sexualitě se opírá o individualistické chápání svobody, v důsledku čehož se s lidskou sexualitou nakládá bez vztahu k hodnotám zakotveným v životě a lidské lásce.

Zmíněný dokument obsahuje nauku Církve vyjádřenou již v mnoha dřívějších dokumentech. Odvolává se na bohatou koncilní nauku obsaženou zvláště v pastorální konstituci o Církvi v dnešním světě (č. 47 - 52), na nauku papežů Pavla VI., Jana Pavla II. a na Katechismus katolické církve. Připomíná, že láska muže a ženy je Božím darem. Je proto pozitivní hodnotou a drahocenným zdrojem sebedarování, ke kterému je povolán každý člověk. Základním povoláním člověka je proto povolání k lásce. Lidská láska zahrnuje zároveň také tělo, zatímco tělo vyjadřuje zase lásku duchovní.

Lidská sexualita přesahuje pouhou biologii. Svůj plný význam dosáhne v osobním darování se mužem a ženou, kteří jsou spojeni doživotním svazkem lásky. K této lásce patří sexuální sebedarování. Znamením autenticity manželské lásky je otevření se manželů daru života.

Dar lásky je chráněn ctností čistoty. Ctnost čistoty je duchovní energie, která chrání lásku před nebezpečím egoismu a agresivity. Díky Kristovu vykoupení je možno zachovávat čistotu nejen před manželstvím, ale i během manželství a pak také v zasvěceném životě.

Výchova k čistotě jako sebedarování je základním úkolem v oblasti sexuální výchovy. Tímto úkolem jsou pověřeni rodiče. Výchova k čistotě má tři cíle:

1) pěstovat pozitivní hodnoty v rodině, ovzduší lásky a úcty k Božím darům, zvláště pak k daru života,

2) pomáhat dětem objevovat hodnotu sexualitu a čistoty,

3) pomáhat dětem objevovat jejich vlastní povolání k manželství anebo k zasvěcenému životu pro Boží království.

V tomto úkolu mohou rodičům pomáhat jiní vychovatelé, avšak nemohou je nahradit. Úloha jiných vychovatelů je jen pomocná. Je nutné, aby křesťanští rodiče vychovávali své děti ve světle nauky Církve se zaměřením na skutečné hodnoty osoby a lásky. V rodinách je třeba se učit prožívat lidskou sexualitu a objevovat skutečnou hodnotu jak manželství tak i panenství.

Dokument připomíná jednotlivé etapy výchovy v rodině, ke kterým patří formace ve společenství života a lásky, výchova v duchu úcty k vlastnímu tělu a k důstojnosti jiných. Projevu se to v zachovávání studu, skromnosti ve slovním projevu, v chování a v oblékání.

V sexuální výchově je třeba zohlednit vývojové fáze dítěte. Nemá se vnucovat předčasná sexuální informace. Děti se učí rodinným zkušenostem na příkladu svých rodičů.

Období dospívání je časem, ve kterém člověk objevuje sebe sama. Informace týkající se sexuálního života má být poskytována v kontextu vztahujícím se k přání života, k manželství a k rodině. V ovzduší dialogu mají rodiče ukazovat krásu mateřství a otcovství. V oblasti podrobnějších informací týkajících se lidské sexuality mohou rodiče využít pomoc lékaře nebo psychologa, vždy si však mají být vědomi, že v konečném důsledku jsou jen oni zodpovědní za výchovu svého dítěte. Na otázky dětí je třeba dávat dobře odůvodněné odpovědi. Není možno prezentovat sexualitu banálním způsobem a zužovat její význam na konzumní předmět. Konečně „rodiče,“ jak je napsáno v dokumentu, „mají udržovat s dětmi otevřený dialog, plný důvěry, ve kterém mají zdůrazňovat význam jimi (tj. dětmi) nesené odpovědnosti, s plnou úctou k jejich oprávněné a nutné autonomii“ (č. 110).

Dokument nabízí také praktické pokyny jak pro rodiče tak i pro vychovatele, ale zároveň připomíná, že rodiče mají právo a povinnost sexuální výchovy, zatímco působení ostatních lidí v této oblasti má být podřízeno a schváleno rodiči, které nikdo jiný nemůže nahradit“ (113). Sexuální výchova chápána jako výchova k lásce se konkretizuje ve čtyřech praktických zásadách:

1) lidská sexualita je tajemství, které se má ukazovat ve světle učení církve. Je zde třeba počítat s následky dědičného hříchu,

2) dětem a mládeži se mohou poskytovat takové informace, které jsou přiměřené jejich individuálnímu vývoji,

3) jakékoliv materiály, které mají pornografický a erotický charakter nemohou být předkládány dětem ani mládeži,

4) není možné nikoho přemlouvat k něčemu, co by mohlo zranit jeho ostýchavost nebo osobní citlivost.

Zmíněný dokument je projevem péče o výchovu člověka a projevem solidarity církve s rodiči.

Aby nepochybovali o vašej láske

foto: BS

Umenie napomínať deti

V určitých chvíľach by všetci rodičia chceli poslať svoje deti späť k odosielateľovi. Deti nevyvolávajú len pozitívne city. Niekedy sú výbušné, mimoriadne požadovačné a nevedia preukázať ani trochu vďačnosti. okrem toho bývajú nevšímavé, nerozvážne a rodičov to niekedy hnevá a unavuje. A práve v takýchto okolnostiach sa často začne blýskať a hrmieť.

Efektívna disciplína je oporným bodom výchovného procesu a je jednou zo základných činností rodinnej lásky. Karhanie je v určitom zmysle jej regulačným prvkom.

Vedieť vyhrešiť tak, aby sa dosiahol pozitívny a trvalý výsledok, patrí k umeniu byť rodičom.

„Nikdy netrestajte, kým ste nevyčerpali všetky ostatné prostriedky,“ napísal don

Bosco. „Kolkokrát som sa vo svojej dlhej kariére musel presvedčiť o tejto veľkej pravde! Zaiste, je ľahšie nahnevať sa, ako byť trpezlivý; vyhrážať sa, ako chlapca presvedčiť. Povedal by som, že pre našu netrepezlivosť a pýchu je pohodlnejšie potrestať tých, ktorí sa búria, ako ich napraviť a znášať s vytrvalosťou a láskou. Keď trestáme, ťažko si zachováme potrebný pokoj, aby sme oddialili každú pochybnosť, že nekonáme len preto, aby sme dali pocítiť svoju autoritu alebo ukojili svoju vášeň.“

Keďže sú našimi deťmi, odložme všetok hnev, keď máme naprávať ich chyby, alebo sa v ňom aspoň miernime, aby sa zdalo, že sme ho úplne potlačili. Nijaké vzrušenie v duši ani pohrdanie v očiach, ani urážka na perách, ale súcit v tej chvíli a nádej do budúcnosti. Vtedy budete skutoční otcovia, a to bude najlepší trest.“

Vlastnosti dobrého pokarhania

Dobré vyhrešenie má vlastnosti dobrej disciplíny.

Je bezprostredné. Predĺžený stav úzkosti deťom nepomáha. Tí najmenší hneď zabudnú na previnenie. A vyhrešenie „nastudeno“ iba roztrpčuje.

Je dôsledné. Dôslednosť vnáša poriadok a vlieva istotu do sveta, ktorý sa niekedy zdá dieťaťu chaotický a budí v ňom strach. Ak sa na dieťa, ktoré sa hrá na chodbe s loptou, niekedy pozeráme s uznaním alebo ľahostajne, a inokedy naňho prísne kričíme, nikdy nebude s istotou vedieť, čo má robiť.

Je isté. Zbytočné vyhrážanie a neúctivé upozorňovanie neslúži na nič. Otec povie jasne, že Jurko musí prísť domov hneď po kone v oratóriu. Určí sa presná hodina, a tým sa vylúči každá nejasnosť. Ak sa Jurko vráti neskoro, otec ho vyhreší a Jurko pochopí, že upozornenie vôbec nebolo zbytočné. Otec ho má rád, a práve preto je pravidlo jasné a vyhrešenie nevyhnutné.

Je spravodlivé. Musí byť dôsledkom zlého správania, nemá závisieť od nervov alebo od únavy rodičov.

Je pozitívne. Dieťa vyhrešia, lebo sa dopustilo chyby, no kvôli tomu ho neodsúdia ani neponížia. Rodičia mu povedia, že sú nahnevani, dotknutí, lebo sa previnilo. Negatívny postoj sa nikdy nevzťahuje na dieťa, ale na jeho správanie. „Mám ťa rád a chcem ťa naučiť správať sa tak, ako sa patrí. Vždy, keď sa pomýliš, ti to pripomeniem vyhrešením.“

Má správnu intenzitu. Veľmi citlivým deťom, ktoré sa rozplačú už pri malom napomenutí, stačí jemné pokarhanie. U detí, ktoré si už postavili obrannú bariéru, bude treba intenzitu zvýšiť. Intenzita musí byť primeraná aj veľkosti previnenia. Keď niekto vyleje vodu na stôl, nemožno použiť „ťažké delostrelectvo“.

Je účinné. Privádzať k disciplíne znamená vyučovať. Posledným kritériom každého pokarhania je, či takéto pokarhanie učí, alebo neučí dobre sa správať.

Niekoľko upozornení.

Treba mať pred očami tri slová. Predstavujú tri druhy správania. Sú to: dohoda rodičov, dôslednosť a určené pravidlá. Sú to tri presné, ľahko pochopiteľné a použiteľné prvky:

1. Rodičia sa spoločne musia dohodnúť na pravidlách a požiadavkách, ktoré treba deťom predložiť.

2. Dôslednosť v uplatňovaní trestov, keď sa pravidlá nerešpektujú.

3. Pravidlá musia byť definované a dohodované s deťmi.

To je výsledok niekoľkých rokov práce špecializovanej kliniky rodinnej terapie.

Prijímajte dieťa, ktoré rastie. Je celkom normálne, že preadolescenti sa správajú protirečivým a nepredvídateľným spôsobom. Niekedy sa zdá, že deti sú obdarené akýmsi radarom, ktorý im pomáha objaviť, čo najviac rozčuluje rodičov. Ak rodičia kladú dôraz na prívetivý a zdvorilý dialóg, deti hovoria nedbalo a vulgárne. Ak majú radi pokoj, deti si nájdu spôsob, ako podráždiť všetkých psov z okolia

a nahnevať ich majiteľov. Ak dbajú na poriadok a čistotu, pohádzajú svoje veci na kopu v neopísateľnom zmätku a chodia oblečené v otrhaných džínkach. V skutočnosti neposlúšnosť a rebelantstvo preadolescentov nie sú výzvou pre rodičov, ale spôsobom, ako vyskúšať svoj charakter a svoju schopnosť byť samostatným. Rodičia musia deťom pomáhať trpezlivo, ale aj neoblomne, keď ide o dôležité veci. Deti sa musia usilovať pochopiť stanoviská rodičov a neodmietajú ich zo „zásady“.

Neukazujte sa ako slabosi. Prijímať synovu nespokojnosť neznamená všetko schvaľovať.

Otec, podráždený dlhou hriovou syna, povedal: „Je mi ľúto, drahý môj, vlasy sú tvoje, ale žalúdok je môj. Rád sa s tebou stretnem po raňajkách, ale nie pred nimi. Preto mi urob tú radosť a naraňajkuj sa vo svojej izbe.“

Je to užitočný postoj: otec ukazuje, že rešpektuje jeho záľuby, a nechá syna pokračovať v prejave vzbury. Deti sú v tom veku veľmi citlivé na dôslednosť rodičov, ale samy ju zachovávajú ťažko.

Vyhýbajte sa výčitkám, ktoré nepomáhajú. Štrnásťročný chlapec rodičom slúbil, že poumýva auto. No potom na sľub zabudol a v poslednej chvíli sa usiloval z toho šťastne vyviaznúť povrchným pooblievaním a poutieraním.

Otec môže zareagovať dvoma spôsobmi:

1. scéna

Otec: Auto treba lepšie poumývať, najmä na streche a na ľavej strane. Kedy to môžeš urobiť?

Syn: Ocko, spravím to dnes večer.

Otec: Ďakujem.

2. scéna

Otec: poumýval si auto?

Syn: Áno, ocko.

Otec: Si si istý?

Syn: Iste, som si istý.

Otec: Prečo je teda také špinavé? Je špinavšie, ako bolo predtým.

Syn: Ale ja som ho umyl.

Otec: Tomuto hovoríš umyl? Hral si sa, ako zvyčajne. Zabávať sa, to je jediná vec, čo sa ti páči! Myslíš si, že to budeš môcť robiť celý

foto: bB

život? Svojím lajďáctvom sa neudržíš v zamestnaní ani jeden deň. Si nezodpovedný, skutočne nezodpovedný!

Je ľahké predstaviť si záver scény č. 2.

Otec a syn budú na seba ešte viac nahnevania, ako predtým. Výčitky, ktoré vyvolávajú hnev, nevlôlu, túžbu pomstiť sa, sú celkom zbytočné.

Užitočné výčitky

Keď dieťa stále kritizujeme, bude si myslieť, že nie je na nič, a vždy bude nachádzať chyby na iných. Začne pochybovať o svojich skutočných schopnostiach a podceňovať schopnosti druhých. Naučí sa podozrievať ľudí a presved-

čí sa, že nikdy nebude schopné urobiť niečo dobré. Keď sa nám stane, že sa vydáme na zlú cestu a zablúdime na nej, posledná vec, ktorú potrebujeme, je kritika: nie je nám na nič dobré, keď analyzujeme a hodnotíme, akí sme skúsení vodcovia. Všetko, čo v tej chvíli potrebujeme, je ochotná osoba, ktorá nám jasne ukáže cestu, kadiaľ máme ísť. Keď sa stane nejaká nehoda, najužitečnejšie výčitky sú tie, ktoré zdôrazňujú, čo treba robiť, aby sme sa

dostali zo situácie, v ktorej sme sa ocitli.

Aj situácia, ktorá si zdanlivo vyžaduje najpálčivejšie výčitky, sa vždy môže zredukovať na formu: „Treba vyriešiť nejaký problém. Spoločne hľadajme riešenie.“

Hnev rodičov rozpaľuje hnev detí. Často nepočítame s tým, že dieťa, ktoré niečo vyvedlo, je už tým samým dosť potrestané. Práve tu si treba pripomenúť múdry výrok: „Boh nám dal oči, aby sme videli, ale aj viečka, aby sme ich privreli.“

Bruno Ferrero

(Don Bosco dnes 1/1999)

Zpověď vězně

„Mám 49 let a strávil jsem ve vězení 29 let svého života. Byl jsem lump a kriminálník. Ve vězení jsem r. 1993 poprvé byl přítomen mši svaté. Šel jsem na ni spíše z nudy než z čehokoliv jiného. Jenže kněz, Otec Stanislav, mne tak zaujal, že jsem mu v rozhovoru odhalil celý svůj život. On mi ukázal nové perspektivy. Já jsem pochopil, jak jsem svým způsobem života zradil svého nebeského Otce i své rodiče, jak jsem zarmoutil Pána Ježíše, který za mne dal svůj život na Kalvárii. Zároveň ale bylo pro mne radostným objevem, že Pán mi dává stále šanci, že mohu kdykoliv začít nový život. Tak se stalo. Dnes žiji úplně jiným životem. Jsem již na svobodě a chodím denně na mši svatou, čtu Písmo svaté a učím se, jak sloužit nejvyššímu Pánu, abych, až jednou se octnu před Ním, Ho mohl prosit o odpuštění svých hříchů a o milost zůstat po Jeho boku. Vždyť On odpustil i lotru po pravici, odpustil tedy jistě i mně, když Ho budu prosti a když svůj život změním.“

Zygmunt Kalinowski, Gość Neidzielny 43/1998

Milé děti,

po krátkých prázdninách nastaly opět školní povinnosti. Jak dobře víte, do školy nechodíme pouze pro zábavu, ale také proto, abychom se něčemu naučili a něco poznali. Ke kontrole toho, co v nás je, učitel často používá jednoho obávaného prostředku - písemka.

Honzík nebyl nejlepším žákem, ale zdaleka také ne nejhorším. Průměr jeho známek kolísal mezi dvojkou a trojkou.

Největší problémy měl s matematikou. Snažil se, ale nějak mu to nešlo. Nervy.

Tréma. Doma vypočítával i těžší úkoly, ale když přišla písemka, ač dělal, co dělal, vždy dopadla špatně. Honzík byl chlapcem pracovitým a měl ambice. Nastal konečně čas, kdy se rozhodl dokázat především sám sobě, že dovede ovládnout své nervy a trému. Tři týdny se učil víc než obvykle, protože věděl, že ho čeká písemka.

Konečně nastal ten den. Klidně, bez nervů počítal, protože byl skvěle připraven. Příklady nebyly příliš těžké. Stačil je všechny vypočítat před zvoněním. O přestávce srovnával své výsledky s jinými: pouze dvě malé chybičky. Bude jednička! Honzík už má radost z toho, že ukáže svoji písemku rodičům.

Uplynul týden a učitel přinesl opravené písemné práce. Honzík se dívá a vlastním očím nevěří. Nevidí žádnou známku. Vidí však velký nápis: Opsáno! „To je nespravedlivé! To není možné!“ Honzík touží po spravedlnosti, a proto jde za panem učitelem, aby mu vše vysvětlil. Dozvěděl se, že udělal stejné dvě chybičky jako jeho soused. Ale protože učitel také chtěl být spravedlivý, dal mu ještě jednu šanci. Příští hodinu posadil Honzíka zvlášť do poslední lavice, aby si písemku zopakoval. Všichni mu drželi palce. Nikdo mu nepřekážel a on klidně počítal a opět stihl vše před zazvoněním.

Když příští hodinu pán učitel donesl jeho písemnou práci, byl na ní velký nápis: NEBYLO OPSÁNO! A obdržel jedničky dvě. Za první i za tu druhou.

Touží po spravedlnosti jako Honzík ten, kdo opisuje a dostává dobrou známku nebo se spíše spravedlnosti obává? Šťěstí je však v touze po něčem dobrém, ne v obavách z trestu, v odevzdanosti pravdě, ne v podvodu a lži.

Pán Ježíš řekl, že blahoslavení jsou ti, kteří žízní a lační po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Možná, že mnozí zakoušíme podobnou nespravedlnost bez vyhlídky na spravedlivé vyřešení. Člověk člověka může oklamat. Bůh se však oklamat nedá. A proto ať Ježíšova slova nám jsou zárukou, že vše bude jednou spravedlivě oceněno.

Písemka

Poděkování

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii za její přímluvu, pomoc a ochranu. V říjnu byl na velmi těžké operaci zvedání hrudníku můj 13 letý vnuk Marek. Operace byla úspěšná a pooperační dny byly ve velmi dobrém stavu. Věřím, že vše se událo za pomoci naší Matičky Panny Marie. Dala jsem vnukovi do nemocnice svojí zázračnou medailku a ten jí měl stále u sebe a má ji neustále.

Další poděkování naší nebeské Matičce Panně Marii je za moje zdraví, za to, že mohu chodit i když někdy s bolestí. Již je to 6 let, kdy jsem upadla a rozlámala jsem si celou stehenní kost, ve které mám stále ještě šrouby a silně narušené koleno, s tím jsem byla před rokem na operaci a výsledek je ten, že chodím mnohem lépe a i té bolesti je méně. Víím, že mě Panna Maria pomáhala a pomáhá stále. Proto odevzdávám sebe i celou svoji rodinu do rukou své milované nebeské Matičky Boží, Panně Marii.

Vděčná ctitelka, babička Marie

Děkuji Ti, Panno Maria, ze velkou ochranu při narození dítěte. Moje dcera Maruška čekala dítě. Lékařský výpočet byl 3. září. 6. září přišla za mnou, co má dělat, že má vypršelý čas. Říkala mně, že bude dělat dřepy a skákat se schodku. Řekla jsem jí, aby to nedělala, neboť by mohla upadnout a nějak si ublížit. „Běž se raději projít k lesu a pomodli se k Panně Marii“, to jsem řekla a pak jsem šla do kostela zdobit oltář, před Božím svatostánkem. Začínala jsem připravovat kvítí a myslala jsem přitom na Marušku, ale nevěděla, jak se mám modlit a v duchu jsem si řekla: „Panno Maria, já se neopovažuji prosit, vždyť my jsme tak hříšní, ale Ty víš Panno Maria, v jaké je Maruška situaci.“ Narodila se jim dceruška, právě 8. září na Narození Panny Marie a 12. září, na jméno Panny Marie, přijela z nemocnice domů. Při křtu sv. jí dali jméno Renáta Marie.

Za všechno řízení Boží vroucně děkuji Neposkvřněná Panno Maria.

babička Růžena

Jsem dlužná Matičce Boží, Panně Marii, poděkování za přímluvu u svého Syna, Ježíše Krista a u Věčného Otce za moje uzdravení z epileptic-

kých záchvatů, které mě trápily v mém mladistvém věku celých 6 roků. Modlíla jsem se tenkrát k Matičce Boží „Pod ochranu Tvou“ a prosila o uzdravení. Byla jsem vyslyšena - Bůh ze mě tu nemoc sejmul.

Za to Jemu čest a chvála a veliké díky Matičce Boží za přímluvu.

Vděčná Marie z východočeského kraje

Chtěla bych touto cestou poděkovat Neposkvřněné Panně Marii a Donu Boskovi za moje vnuky. Když bylo mojí vnučce 6 měsíců, jela s ní dcera autem spolu se známými od lékaře. Auto řídil manžel její známé. Jeli lesem z kopce, když najednou se auto řítilo ze svahu dolů. Dcera seděla vzadu i s malou. Auto se několikrát převrátilo a dcera v myšlenkách se loučila se životem. Pak se auto zastavilo o strom. Zadní sklo auta bylo pryč, dcera vyletěla dveřmi, které se otevřely. Známým pomohla oknem. Všichni byli v šoku, že si ani neuvědomili, že chybí vnučka. Nakonec ji našli asi 15 m od auta zabalenou v hlině, ale jinak se jí nic nestalo. Jak se tam dostala nikdo neví (jenom její anděl strážný). Až na zlomenou ruku, pohmožděniny a šok se nikomu nic vážného nestalo. Odeslo to auto, které se dalo do šrotu. Nehodu zapříčinil mikrosněpání řidiče.

Další příhoda se stala, když k nám 1. května přijela druhá dcera s vnukem na 3 denní víkend. Dcera bydlí 300 km od našeho bydliště. V nočních hodinách začalo vnuka bolet břicho. Zpočátku jsme se domnívali, že to přejde. Jenže bolesti byly stále silnější, vnuk zvracel a bylo mu stále zle. Jeli jsme s ním na pohotovost, tam nám paní doktorka řekla, že to bude slepé střevo, abychom jeli do nemocnice. Na pohotovosti nám lékař řekl, že ho budou operovat asi odpoledne, když se to nepodaří rozehnat. Dcera tam chtěla zůstat s ním, protože ještě nikdy předtím nebyl v nemocnici, ale lékař to kvůli místa nedovolil. Dcera ho prosila, aby nám ho zatím dali domů, že odpoledne ho dovezeme zpět. Lékař souhlasil a řekl, abychom mu dávali studené obklady.

Když jsme dojeli domů vnuk dostal velkou horečku, zřejmě z toho jak slyšel, že bude operován. Bylo na něm vidět jak trpí. Začali jsme mu dávat obklady i zábaly, aby se mu ulevilo. Příznám se, že jsem mu na každý zábal nakapala svčené vody a prosila

Pannu Marii a Dona Boska, aby na tu operaci nemusel jít. Když jsme odpoledne přijeli s vnukem do nemocnice, lékař říkal, že s horečkou to bude horší. Znovu jej prohlížel a zdálo se mu, že již to není tak akutní, že počkáme do rána. Dovolil nám vnuka vzít domů, kdyby se mu v noci přitížilo, ať okamžitě přijedeme, jinak až ráno. Zase jsme mu dávali zábaly, obklady a modlili se. V noci se vnučkovi ulevilo, horečka klesla a ráno, když jsme přijeli do nemocnice lékař konstatoval, že operace nebude. Dovedete si představit, jak se vnučkovi rozzářily oči.

Za záchranu děkuji z celého srdce Panně Marii a Donu Boskovi. Denně s manželem děkujeme modlitbou svatého růžence.

Vaše čtenářka Marie

Ráda bych poděkovala Bohu a Panně Marii za všechny Její přímluvy a dary.

Než jsem poznala svého manžela, byla jsem sice pokřtěná, ale ne věřící. Můj manžel se za mě v období naší známosti každý den modlil. Tak i já a se mnou moje maminka jsme začali chodit do kostela. Ze začátku jenom ze zvědavosti, ale pak mě mše svatá zaujala.

Po přípravě, kterou jsem procházela s Otcem Zdeňkem Čížkovským (kterého si moc vážím a jenž byl velmi dobrým učitelem) jsem přijala hned tři svátosti (i když s větším časovým odstupem) svátost smíření, biřmování a manželství.

Naše známost trvala 5 let. Moc jsem si vážila víry svého snoubence, i když jsem ji moc nechápala. Naš vztah prošel mnoha úskalími. Dvakrát jsme se málem rozešli. Ani naši rodiče našemu vztahu moc nepřáli, ale teď už jim to nemáme za zlé, protože to naší lásku posílilo a taky jsme už pochopili, že to bylo jejich starostlivostí. Teď už jsme spolu šťastných 5 let. Máme dva syny, jsme všichni zdraví a máme vše, co potřebujeme.

Při prvním dítěti jsem měla menší potíže v těhotenství, porod byl dlouhý a měla jsem potíže i pak. Při druhém dítěti jsem slíbila Panně Marii, že po dobrém a rychlém porodu a po narození zdravého dítěte se budu modlit celý měsíc jeden desátek navíc a že jí veřejně poděkuji. Porod byl opravdu rychlý a brzo jsem šla se zdravým dítětem domů.

Moc Panně Marii děkuji a tímto své slovo plním.

Vaše čtenářka Ludmila Blahušová

I já děkuji Panně Marii za mnohá dobrodiní, ale za jedno bych jí chtěl poděkovat veřejně, a to za moji rodinu.

Když jsem přijel r.1997 do Medžugorje s mnoha přáními, tak jedno bylo zvlášť velké, získat požehnání pro mne a moji ženu do našeho budoucího života. Ale během pouti jsem se choval silně sobecky až naivně, myslel jsem si, že se musím vrátit domů jako světec, aby náš život dostal správný směr. Když jsem se vrátil domů, prožíval jsem chvíle zklamání. Krátce na to mě moje žena řekla, že čekáme dítě. Avšak pro mne to tehdy nebylo tím pravým očekáváním. Dnes, s dostupem času, poznávám, jak obrovskou milostí bylo těhotenství mé ženy. Takto jednoduchým způsobem nás Bůh při společných modlitbách za naši dceru přibližoval jednoho k druhému, což díky Bohu pokračuje dodnes. Nemám pochyb o tom, že tímhle, pro mne nepředstavitelným způsobem, si Panna Maria postarala o naše manželství. Chci také prosit Boha a Pannu Marii, aby svou moudrostí dále vedli náš život po svých nevyzpytatelných, ale zcela jistých cestách.

Chvála a dík Bohu a Neposkvrněné

Čtenář Zdeněk

Vážení a milí,

jsem nesmírně vděčná Panně Marii za záchranu dvou životů syna i vnuka při těžké autonehodě 15.6.1993 v buchlovských horách, když se srazili s kamionem z Dánska. Za zázrak, že tuto havárii v troskách auta přežili, pokládali tenkrát lékaři i policie. Když jsem se dověděla, co se stalo, hned jsem volala na sv. Hostýn a poprosila jsem sestřičku, jestli by mohli při mši svaté poprosit za oba tyto mé drahé. Slíbila a mše sv. byla za ně sloužena.

Věřím, že Panna Maria Svatohostýnská svou přímluvou vyprosila u svého Syna životy syna a vnuka. Syn byl 10 dní jen na přístrojích v Hradišti v nemocnici a vnuček v Brně na klinice. Oba mají následky, ale ne moc velké, takže je to dost dobré a díky Bohu se zotavili cekem dost brzy. Lékaři říkali, že to bude trvat delší dobu než se všecko srovná.

Díky, Panno Maria, ještě jednou díky.

Marie ze Vsetína

Ráda bych veřejně poděkovala Panně Marii za její přímluvu a pomoc při řešení manželské krize. Panno Maria, prosila jsem Tě ve své tíživé situaci o pomoc, a Ty jsi mi pomohla.

Tímto chci splnit slib daný Tobě, Matičko. Za všechnu Tvou nesmírnou lásku, přímluvy, neustálou pomoc a ochranu děkuji.

Jana

Chtěla bych těmito pár řádky z celého srdce poděkovat Pánu Bohu a jeho Matce, Panně Marii za šťastně provedenou operaci.

Měla jsem z této operace veliký strach a starosti, protože jsem jich už prodělala několik. Víím, jak to chodí v nemocnicích. Myslela jsem, že to bude moje poslední chvíle. Odevzdala jsem se do vůle Boží a Panně Marii a prosila jsem po svatém přijímání, aby mne neopustili v té těžké chvíli.

Najednou ze mne spadla všechna úzkost, strach a všechny ty pochybnosti. Cítila jsem, jak je blízko mne moje drahá Matička a říká mi: „Neboj se, já jsem s tebou a pomůžu ti.“

Operace dopadla dobře a já Ti ještě jednou Matičko a Královno nebes i země ze srdce vroucně děkuji. Neopouštěj nás, vypros nám sílu, abychom Ti mohli sloužit do konce života.

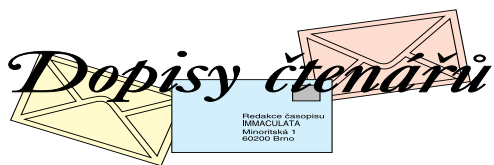
Zuzana z Frýdecka s dcerou

Děkuji Panně Marii, jak jsem jí slíbila, za vyslyšení mé prosby o pomoc.

Helena

O modlitbu prosí:

Marie Janíčková, Františka Holanová

Vážená redakce,

chtěla bych Vám jménem všech odběratelů časopisu Immaculata z naší vesnice poděkovat za pěkný, cenově i obsahově všem přístupný katolický tisk. Ctitelům Panny Marie a nejen jim se tak dostává duchovního povzbuzení i poučení. Zvláště v dnešní době, kdy převládá konzumní způsob života, kdy televize i tisk ohrožují mravní výchovu dětí a mládeže, je záslužným činem vydávat časopis s tak výstižným názvem Immaculata (=Neposkvrněná, pozn. red.).

DRAŽÍ ČTENÁŘI, jsme rádi, že Immaculata si získala Vaši přízeň. Kéž by vždy byla povzbuzením na cestě do Božího království. Děkujeme všem, kteří se na jejím rozšiřování podílejí, jako např. paní Anna. Pro distribuci je velkým zjednodušením, když se výtisky pro více odběratelů mohou posílat na jednu adresu. Samozřejmě se to příznivě projeví i na ceně za poštovné. Kdyby někdo měl možnost vzít na sebe službu kolportéra pro své okolí, velmi bychom to uvítali.

Také si uvědomujeme, že v naší práci existuje spousta nedostatků, za které se omlouváme a prosíme o shovívavost a modlitbu, abychom lépe sloužili Panně Marii. Chtěli bychom zde také všem poděkovat za dopisy, přání, za různé návrhy a podněty, i když nejsme vždy schopni na všechny odpovědět. Děkujeme za pochopení. Náš dík patří také všem Vám, kterým záleží na tomto díle a podporujete ho finančně. Pán Bůh Vám zaplatí.

V naší obci dochází na farní úřad 50 výtisků tohoto časopisu. Nabídla jsem našemu duchovnímu správci pomoc, a stala se tak kolportérkou. Můžu Vám s potěšením oznámit, že Immaculata je mezi lidmi velice oblíbena a nedočkavě očekávána. Důkazem je i to, že při úmrtí staršího odběratele zůstává časopis i nadále v rodině, čtou jej i příslušníci mladší generace. Je škoda, že nevychází každý měsíc, ale i tak zaplat Pán Bůh.

Já osobně jsem již několik let členkou Rodiny Neposkvrněné a přičiněním Vašeho časopisu také Rytířkou Neposkvrněné. Dostala jsem v životě mnoho důkazů o pomoci a ochraně naší nebeské Matky. Nikdy Ji nemůžu být dostatečně vděčná. Kéž pomáhá také Vám i nadále a Vaši práci žehná. Ave Maria!

Zdraví Anna Benešová

redakce

Zprávy *Zprávy* *Zprávy* *Zprávy*

▲ V Berlíně se konal loňského roku první celoevropský kongres na ochranu nenarozeného života. Z České republiky se jí účastnil pan dr. Zdeněk Hejl z Jihlavy. Podle informací je nejlepším situace v zápase na ochranu nenarozeného života v Norsku, kde sílí odpor proti interrupcím. Ze strany Evropské unie je cítit ekonomický tlak vůči zemím, které mají restriktivní potratové zákony. Mezinárodní soudní dvůr v Haagu usiloval dokonce prohlásit za válečné zločince ty politiky, kteří prosazují zákaz interrupcí, neboť prý násilím nutí ženu porodit proti její vůli, což údajně je zločin. Kongres poukázal také na protihumánní politiku USA, které za vlády prezidenta Reagana přestaly prodávat rozvojovým zemím kondomy a antikoncepci, ale za Clintonovy vlády se vrátily k této praxi v ještě větším rozsahu. -rm-

▲ Sv. Edith Steinová nebyla jedinou konvertičkou ze židovství, která zahynula v plynové komoře v Osvětimi. Je známo, že tam byla odtransportována též její sestra, taktéž konvertička. V plynové komoře položili svůj život i Editini přátelé z dětství: Ruth Kantorowiczová, knihovnice a novinářka židovského původu, která přijala r. 1934 v Hamburku svátost křtu a Fritz Rosenbaum, židovský obchodník s textilem, od r. 1934 pokřtěný katolíkem a posléze františkánský bratr. Jen z Holandska bylo spolu se sv. Edith Steinovou odtransportováno do Osvětimi 244 katolických konvertičtů ze židovství. Všichni tam zahynuli. V Osvětimi položilo svůj život v plynových komorách zhruba 1 milion Evropanů židovského původu, dalších 5 milionů v jiných koncentračních táborech. Dosud je statisticky nezjištěno, kolik mezi nimi bylo pokřtěných Židů, katolických konvertičtů, Uvedený příklad z Holandska ukazuje, že nešlo o zanedbatelný počet.

Podle Tag des Herrn 40/1998 -rm-

▲ Od 15. srpna 1998 do 3. prosince 1999 slaví Japonsko rok sv. Františka Xaverského v souvislosti s 450. výročím jeho příchodu do této země (vyloдил se na ostrově Kiusiu 15. srpna 1549). Hlavní oslavy probíhají v nové katedrále v Kagoshima, která je zasvěcená zmíněnému světci. (Fides 23.10)

▲ Na západě především ve Francii a Německu se šíří varování před sektami, dokonce i vláda činí jistá opatření, aby ochránila lidi před zlým vlivem některých sekt. Deník „La Croix“ píše (14. 11): „Nepochybně existují dramatické případy. Avšak sektářská hnutí vyrobí vždy více zklamaných lidí než svých stoupenců. V jiném případě bychom museli zoufat...“

▲ Na světové výstavě v Lisabonu v 1998, která byla věnována oceánům, byl velmi navštěvován pavilón Svaté Stolice s názvem „Zdroj života“, jenž podle odborníků byl jedním z nejlepších. V něm bylo veřejnosti ukázáno 150 děl náboženského umění na téma vody. V tomto pavilónu se zastavilo na milión návštěvníků.

(Famille Chrétienne 22.10)

▲ 20% bohaté populace světa konzumuje 87% všech dober, prohlásil Fond spojených národů pro věci rozvoje ve svém ročním shrnutí. (RN 1/1999)

▲ Socha Matky Boží z Nazareta překračuje hranice států i kontinentů, putuje po hlavních městech celého světa. Navštívila už mnoho hlavních měst Evropy a Jižní Ameriky. 4. prosince 1998 připutovala z Bukurešti do Moskvy. Od tamtud se pak vydala na cestu do USA. V České republice se zastaví na sedm dní od 10.5 do 16.5. V roce 2000 se má vrátit do Nazareta.

▲ Nejvyšší soud USA prohlásil, že v okolí chrámů, škol a mateřských školek nesmí být sex shopy, video-půjčovny ani noční kluby. (Zdrolo 5/99)

▲ Během velkých prázdnin se bude konat od 17. do 22. srpna celostátní setkání mládeže. Poslední takové setkání se konalo na Velehradě v roce 1993. Pro připravované setkání bylo vybráno české poutní místo Svátá Hora u Příbrami. Předpokládá se, že se sejde několik tisíc mladých z celé české republiky. Mladí křesťané budou společně uvažovat o své zodpovědnosti za společnost a za církev, setkají se s novými kamarády a hlavně budou moci prožít několik dní v blízkosti svého Mistra a Pána.

Setkání bude předcházet 1. Celostátní fórum mládeže. Vybraní mladí z diecézí, hnutí a řeholí si společně položí otázky, které souvisí se sněmem katolické církve a s jejich angažovaností v církvi.

Obě tyto iniciativy pořádá Česká biskupská konference prostřednictvím Sekce pro mládež. Přípravy se také účastní mnohá hnutí a komunity. Veškeré informace získáte na adrese: Sekce pro mládež ČBK, Thakurova 3, 160 00 Praha 6, e-mail: CBKmlad@lktf.cuni.cz.

Protože takovéto setkání je věcí celé církve, prosíme každého o modlitbu, aby všichni účastníci zakusili, že Kristus je jim nejlepším přítelem a aby měli odvahu svědčit o této radosti. A také prosíme: pomozte mladým, aby se mohli zúčastnit.

P. Jan Balík

OBSAH

Zůstaňte ve mně a já ve vás	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů	6
Svatý Maximilián a Eucharistie	7
Modlitba kardinála Wyszyńskiego	9
Kristus skutečně vstal z mrtvých	10
„Třikrát mně tam vlezl sv. Josef“	12
María jej osvobodila od ďábla	13
Uplně uzdravena ze zhoubného bujení kostí	15
Zadáme své, ne cizí	16
Cnost spravedlnosti	17
Jak se obléct do Boží výzbroje	18
Čtème Bibli	19
Potřebuji jednu mši svatou	20
Vážená redakce	21
Nastav i druhou tvář	22
Kdyby bylo více pokory	23
Raději spolu	23
Výchova k pravé lásce	24
Abyste nepochybovali o vaší lásce	26
Zpověď věčné	28
Písečka	29
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/1999, ročník VIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů
v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6 Kč poštovně). Předplatné na rok 1999: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritká 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritká 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Oltář

Rozmanité síly v člověku: svým poznáváním může chápat okolní věci, hvězdy a hory, moře a řeky, stromy a zvířata i všechno to lidské žití kolem sebe a přijmout je do svého vnitřního světa. Může je milovat, může je také nenávidět a odstrčit; může se proti nim postavit, nebo po nich toužit a je k sobě přitáhnout. Může se svého okolního světa chopit a utvářet jej po své vůli. Rozmanité vlnění radosti a touhy, smutku a lásky, ticha a vzrušení prochází jeho srdcem.

Jeho nejušlechtilější schopnosti však je toto: poznat, že je nad ním něco vyššího, toto vyšší uctívat a nasadit pro ně sebe samého. Člověk může Boha nad sebou poznat, může se mu klanět a sám sebe obětovat, „aby Bůh byl oslaven“.

Ale aby Boží Výsost v duchu zazářila, aby se člověk této Výsosti klaněl, aby netrval sobecky sám v sobě, nýbrž povznesl se nad sebe a sám sebe nasadil, aby velebný Bůh byl oslaven, to je oběť!

Nejhlubší schopností duše je schopnost oběti. V nehlubším nitru člověka spočívá ono ticho a jasnost, z nichž vystupuje k Bohu oběť.

Tohoto nejvnitřnějšího a nejtíššího a nejsilnějšího v člověku je oltář venku viditelným znamením. Stojí na nejposvátnějším místě chrámu, vyzdvižen na stupních z ostatního prostoru, který sám zase je oddělen od oblasti lidské práce, odloučen jako svatyně duše. Je pevně postaven na bezpečném podstavci jako opravdová vůle v člověku, který ví o Bohu a je odhodlán sám sebe pro něj nasadit. A na tomto podstavci spočívá stolní tabule, mensa, dobře připravené místo, na kterém se přináší oběť. Žádné kouty, volná plocha. Žádné zpola temné, nejasné konání, nýbrž zjevné všem zrakům. Tak, jak má být konána oběť v srdci. Zcela jasná před zrakem Božím, bez výhrad a bez dvojsmyslu.

Obojí však patří k sobě, oltář venku i oltář uvnitř. Onen je srdcem církve; tento je tím nejhlubším v živé lidské hrudi, ve vnitřním chrámu, jehož je chrám venku se svými stěnami a klenbami výrazem a podobenstvím.

Romano Guardini (z knížky O posvátných znameních)

Ježíš žije! Aleluja!

**Požehnané Velikonoce
s Ježíšem zmrtvýchvstalým
přeje redakce**